

«CERCANT LES 7 CLAUS», DE MASSIMO MANSERVIGI, REP EL PREMI AL MILLOR DOCUMENTAL DEL III FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA CATÒLIC

Viatge audiovisual al Gaudí de la fe

«Amb els ulls humans, Gaudí veia el temple en construcció, però amb l'ànima ja el veia acabat»

«La Sagrada Família no ha estat concebuda com una obra d'art, sinó com una missió»

El documental *Cercant les 7 claus* («Cercando le 7 chiavi»), del sacerdot i cineasta italià Massimo Manservigi, ha estat una de les sorpreses més agradables de l'última edició del Festival Internacional de Cinema Catòlic. La pel·lícula, que ha comptat amb el suport i la supervisió de l'arquebisbat de Barcelona, pretén donar a conèixer la dimensió espiritual i creient d'Antoni Gaudí a partir sobretot de la seva obra emblemàtica: la Sagrada Família. El documental vol ser una invitació a l'espectador a emprendre «un viatge al

cor i a la ment del Gaudí de la fe». «L'objectiu —ha manifestat Manservigi a *Catalunya Cristiana*— ha estat reflectir amb claredat que l'obra de Gaudí no es pot entendre sense la seva dimensió espiritual. La nostra proposta és un treball modest, sense grans efectes especials, però que esbossa alguns aspectes del Gaudí creient que sovint es deixen en un segon pla, quan en realitat són la raó de ser principal de les seves obres.»

P 3-5

Recordant les víctimes de la immigració

La Comunitat de Sant'Egidio ha recordat les víctimes de la immigració a Europa. I ho ha fet amb una vetlla de pregària a la basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor de Barcelona, presidida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés. L'any passat van morir 3.047 persones que intentaven arribar a la frontera d'Europa. **P 17**

Agustí Codinach

Al [CatCristEstiu] d'aquesta setmana

III Destinació: Jerusalem

IV Ruta espiritual pel Maresme

VIII Santuari de la Mare de Déu del Vinyet

Editorial

Relleu a la Ramon Llull

El Dr. Josep Maria Garrell i Guiu (l'Espluga de Francolí, Tarragona, 1969) ha estat nomenat nou rector de la Universitat Ramon Llull (nomenament a efectes 1 d'octubre). És enginyer informàtic per la Universitat Politècnica de Catalunya i doctor en Enginyeria Electrònica per la mateixa URL, universitat de la qual ha estat ja vicerector de recerca, secretari general i vicerector de política universitària. El Dr. Garrell va ser cofundador del Grup de Recerca de Sistemes Intel·ligents a La Salle i ha desenvolupat una destacada activitat de recerca en l'àmbit de la intel·ligència artificial, l'aprenentatge automàtic i la computació evolutiva. Home de profundes conviccions cristianes, pertany a la generació postconciliar i és estimat pel seu tarannà pacífic, agut i dialogant. Amb ell s'obre una nova etapa en aquesta institució acadèmica. La URL, promoguda pel cardenal Jubany, és una universitat privada, creada el primer de març del 1990 i reconeguda unànimement per la llei 12/1991 del Parlament de Catalunya, que integra de manera federal diversos centres superiors d'ensenyament de gran prestigi, uns vinculats a congregacions religioses amb seu a Catalunya i d'altres a fundacions diocesanes de Barcelona. El primer president del consell rector fou el P. Josep M. Coll (1991-1994), jesuïta i filòsof, al qual va succeir com a rector el Dr. Miquel Gassiot, químic (1994-2002). Aquests primers onze anys de la URL van ser d'assenament i de consolidació, tot i que el 1999, a Bolonya, hi hagué la declaració conjunta dels ministres d'Educació europeus, que comportava la creació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES). Han seguit deu anys més

(2002-2012) del rectorat de la doctora Esther Giménez-Salinas, jurista, que tot seguint l'esperit de Bolonya ha dut a terme una tasca d'adequació de la URL a l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior, ha maldat per promoure una relació fluida entre la URL i la resta de la societat civil i ha potenciat la participació en organismes i xarxes de caire estatal i internacional, i ha aconseguit ésser Campus d'Excel·lència Internacional (CEI), única universitat d'iniciativa social i privada de Catalunya que ha assolit aquesta prestigiosa qualificació, unida a Comillas (Madrid) i a Deusto (Bilbao).

El nou rector es troba amb un panorama acadèmic i social complex. La crisi que afecta la societat repercuteix sovint en l'enterboliment de l'horitzó laboral dels estudiants. A més, en el decurs d'aquests anys han aparegut també altres universitats vinculades de manera directa o indirecta amb l'humanisme cristià, cosa que motiva que s'hagi de concretar l'especificitat de la inspiració cristiana de la URL i també que es busquin noves aliances i sinergies entre els diversos centres i universitats preservant sempre el bagatge filosòfic i humanístic que hauria de caracteritzar una Universitat que té per titular Ramon Llull, eminent filòsof, poeta i místic. Malgrat, però, el moment complex, la solidesa i antiguitat dels centres fundadors de la URL, que la distingeixen de les altres universitats, és quelcom decisiu per afrontar aquests reptes. Des d'aquestes pàgines desitgem al Dr. Garrell una fructuosa gestió al capdavant de la URL.

Ràdio Estel té 20.000 oients diaris

D'acord amb les dades d'audiència de la segona onada del Baròmetre de la Comunicació i la Cultura, corresponents al segon trimestre del 2012, Ràdio Estel té actualment 20.000 oients diaris, i 97.000 persones manifesten que han escoltat l'emissora habitualment durant aquest període. Altres dades d'aquest estudi són que 15.000 persones consideren Ràdio Estel la cadena més amena, i 28.000 creuen que la seva programació musical és la millor.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Javier Molina, EGIPTE

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Cinto Busquet, Lucía Caram, Agustí Codinach, Carmen García, Joan Guiteras, Andreu Ibarz, Dani Majà, Alfred Matas, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Griselda Oliver, Joan Pallarès-Personat, Josep Rius-Camps, Anna Robert, Pepe Rodado, Peio Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Carles Soler, Sebastià Taltavull, Marc Vilarassau, Bàrbara Virgili, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou llinar

Un gest que ens compromet

Celebrar l'Eucaristia ens fa prendre consciència de l'amor amb què Déu Pare ens tracta i estima. Com s'ha fet perceptible? Jesús ens el fa arribar i vol perpetuar-lo quedant-se present entre nosaltres. És aquesta una presència que ens obre els ulls de la fe —com en els deixebles d'Emaús— i ens mou a donar-lo a conèixer, fent que les condicions de vida canviïn per la força del gest que fa Jesús, la «fracció del pa».

En un món que «acapara» i s'obsessiona acaparant, no és enormement significatiu i subversiu que els cristians reunits fem el gest de partir el pa eucarístic per repartir-lo i menjar? Pensant en el seu sentit més profund, que és l'encontre amb el Ressuscitat,

què canvia en la comunitat que es reuneix i en cadascú de nosaltres cada vegada que celebrem l'Eucaristia? Es tracta de fer amb senzillesa i autenticitat el que Jesús ens va dir que féssim. A partir d'ell vivim el goig de compartir la fe en comunitat i fer-ne anunci públic que ajudi a «obrir els ulls de la fe».

Em deia un agnòstic després de la missa a la qual havia assistit amb uns amics per primera vegada: «M'ha sorprès el gest que he vist que feies: has partit el pa per repartir-lo i compartir-lo. Ho he entès bé, però sou conscients del que feu, del que significa i a què us comprometeu? Amb aquest gest esteu dient quina és la solució a tants problemes del nostre món que provenen de no voler partir ni repartir.»

Em demano moltes vegades què ha de canviar en cadascú, en l'Església, en la nostra societat, per ser conseqüents amb l'Eucaristia que celebrem?

Des del Cenacle a Emaús, i des d'Emaús a cada una de les nostres assemblees eucarístiques, es va realitzant dia a dia, arreu del món i en el cor de la història humana, un gest que dona perpetuïtat a la presència de Crist per la força de la seva mort i resurrecció viscudes en íntima unitat, un gest que no és aïllat ni queda reclòs entre les quatre parets d'una església, sinó que transcendeix la mateixa vida transformant-la i projectant-la infinitament vers Déu, que és amor, i vers tantes persones que ho esperen.

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Immersió en l'univers religiós de Gaudí

El sacerdot Massimo Manservigi és guardonat al Festival Internacional de Cinema Catòlic pel documental «Cercant les 7 claus»

Samuel Gutiérrez
Roma

Una de les sorpreses més agradables de la darrera edició del Festival Internacional de Cinema Catòlic, celebrada a Roma recentment, va ser el documental *Cercant les 7 claus* («Cercando le 7 chiavi»), del sacerdot i cineasta italià Massimo Manservigi. La pel·lícula, que ha comptat amb el suport i la supervisió de l'arquebisbat de Barcelona, pretén difondre una dimensió poc coneguda d'Antoni Gaudí, la dimensió espiritual i creient, a partir sobretot de la seva obra emblemàtica: la Sagrada Família. «L'objectiu —ha manifestat Manservigi a *Catalunya Cristiana*— ha estat reflectir amb claredat que l'obra de Gaudí no es pot entendre sense la seva dimensió espiritual. És un treball modest, sense grans efectes especials ni innovacions digitals, però que esbossa alguns aspectes del Gaudí creient que sovint es deixen en un segon pla, quan en realitat són la raó de ser principal de les seves obres.»

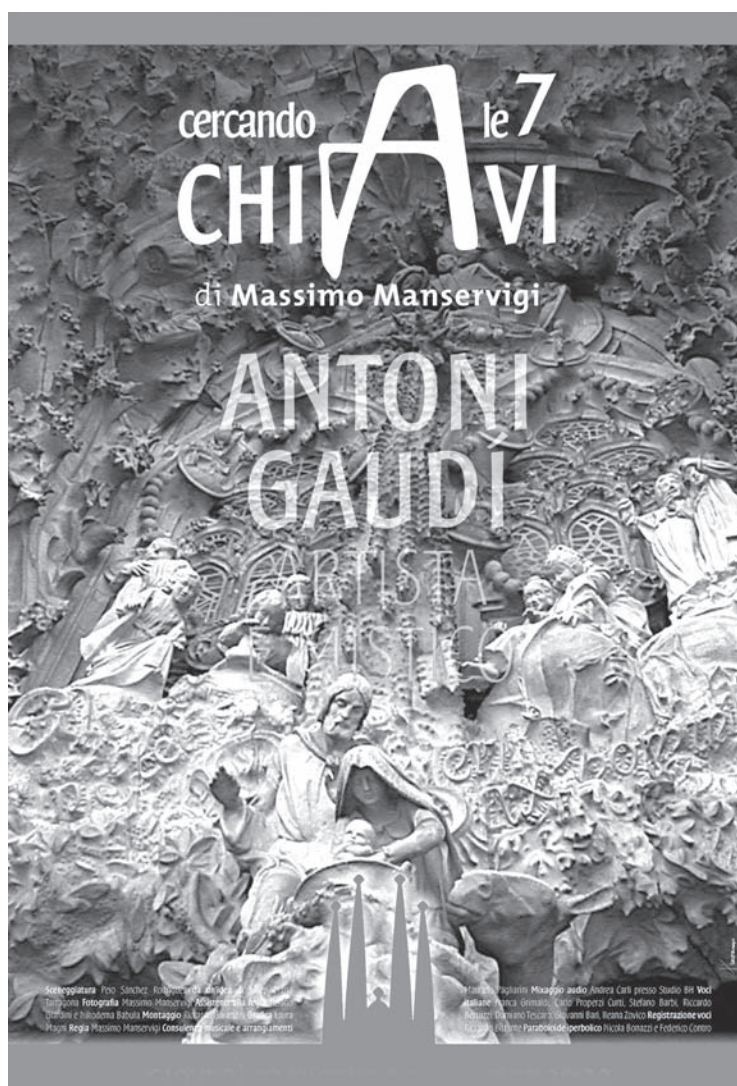
Cercant les 7 claus, premi al Millor Documental al III Festival Internacional de Cinema Catòlic, ha vist la llum després d'anys llargs de treball i esforç d'un director apassionat des de fa dècades per la figura i l'obra del genial arquitecte. «Aquest documental ha estat una gran aventura —explica el sacerdot italià—. Des de la idea inicial fins a la versió final han canviat moltes coses, fins i tot la meua vida personal i artística. Tot i que ja era un gran admirador de Gaudí, ara valoro molt més la qualitat de la seva figura humana i religiosa.» I afegeix: «Com a director, em situo en el punt de vista d'un simple visitant que de la mà de persones autoritzades es deixa conduir amb una mirada diferent i original sobre l'obra de Gaudí. Per això el documental, més que impressionar, el que pretén és ajudar l'espectador a entrar de puntetes en el cor de l'autor de la Sagrada Família.»

Una aventura llarga

El film es va començar a gestar de manera informal a principis del 2009, arran sobretot de la relació que van entaular el mateix Massimo Manservigi i Peio Sánchez, director de la Mostra de Cinema Espiritual de Barcelona. El suport incondicional del cardenal Lluís Martínez Sistach i la bona disponibilitat d'alguns

col·laboradors a Barcelona van fer la resta. «He de confessar que la idea d'insistir gairebé exclusivament en la dimensió religiosa de Gaudí no és meua —explica el director—, sinó de l'arquebisbe de Barcelona i del professor Josep M. Tarragona, biògraf de Gaudí i un dels promotors de la causa de beatificació. Per a ells la fe és l'altra cara de la moneda en l'obra de la Sagrada Família.» D'aquí el títol que se li ha acabat posant, *Cercant les 7 claus*, que és una invitació a cercar les claus que obren les portes de la vida interior d'Antoni Gaudí: «És una vida desconeguda per a molta gent. La seva confiança en la Divina Providència és commovedora. També sorprendrà molt el coneixement de la teologia, el misticisme i la filosofia que el va dur a concebre la natura i la bellesa d'una manera original. Fins i tot la seva vida de pobresa, senzillesa i sacrifici es poden entendre perfectament en el context de la seva obra. Per això no dubto en assenyalar que Gaudí és un artista alhora que un místic encara per descobrir per a la majoria de la gent.»

Les set claus que proposa Manservigi per desxifrar el codi Gaudí van des de l'espiritualitat a la bellesa, passant per la relació amb la natura, la genialitat, la visió litúrgica, la dimensió mística, l'expiatòria o la providència de Déu. El documental, que probablement s'estreni el novembre a Espanya en el marc de la IX Mostra de Cinema Espiritual de Barcelona, ofereix una sèrie d'entrevistes als principals experts de l'obra i la vida de l'artista, entre ells el professor Josep M. Tarragona, l'arquitecte Jordi Bonet, l'escultor Etsuro Sotoo o el mateix cardenal Lluís Martínez Sistach. «Les idees del professor Tarragona i dels principals experts, sintetitzades també en el guió preparat per Peio Sánchez, m'han convençut que la interpretació de l'obra de Gaudí no pot ignorar la seva opció reli-

«Amb els ulls humans, Gaudí veia el temple en construcció, però amb l'ànima ja el veia acabat»

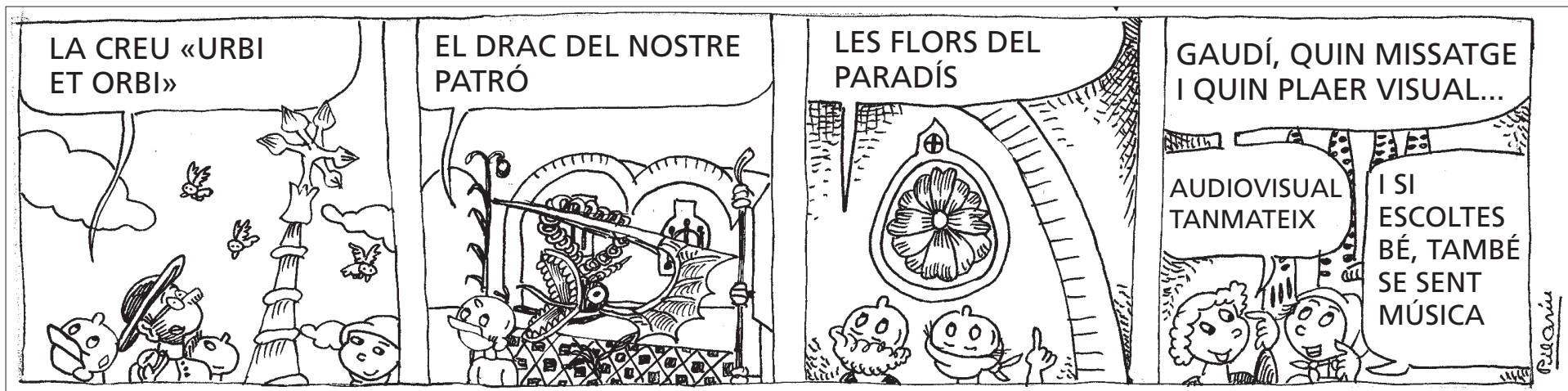
giosa: era un creient ferm que concep el seu art com un servei a Déu per a la humanitat», sosté el director del documental.

La visita del Papa

Però no tot han estat facilitats. En el llarg viatge creatiu d'aquesta important aposta audiovisual va haver-hi un moment de màxim nerviosisme, que va ser quan es va anunciar la visita del Papa i la dedicació de la basílica. «La notícia va fer tothom feliç, menys a mi», afirma mig seriósament mig en broma Massimo Manservigi, «quan em vaig assabentar de la visita i, sobretot, quan vaig veure les imatges en directe de la consagració, a més de l'admiració i la sorpresa provocades en contemplar tanta bellesa, no vaig poder retenir la desesperació». En aquells moments el cineasta acabava de finalitzar un documental sobre «un temple que ja no existia, o més ben dit, que havia esdevingut una altra cosa». «En aquells moments em vaig voler rendir —confes-

sa Manservigi—, però parlant-ho amb els col·laboradors ens vam adonar que el nostre treball no era sobre la Sagrada Família, sinó sobre Gaudí. N'hi havia prou de tornar a Barcelona i fer preses noves.» I afegeix: «Ara es combinen imatges antigues i imatges noves, preses de la pedrera i dels tallers d'obra amb preses de l'interior de la basílica. També Gaudí veia així la Sagrada Família: amb els ulls humans el temple en construcció, amb l'ànima el temple acabat.»

«La Sagrada Família no ha estat concebuda simplement com una obra d'art, sinó com una missió; més encara, com la vocació de tota una vida.» Amb aquesta eloqüència sintetitzada Massimo Manservigi l'essència d'un arquitecte genial alhora que místic. Per això *Cercant les 7 claus* vol ser abans que res una invitació a l'espectador a emprendre «un viatge apassionant al cor i a la ment del Gaudí de la fe».

«Miro d'explicar històries que beneeixin»

Inmaculada Hoces, premi a la Millor Direcció per «Una canción» al III Festival Internacional de Cinema Catòlic

Samuel Gutiérrez

Tot i que ja fa molts anys, gairebé cinquanta, que és al món del cinema i de la televisió, fa uns mesos que Inmaculada Hoces (Jerez, 1960) va estrenar en cartellera el seu primer llargmetratge: *Una canción* (www.unacancion.es). Amb aquesta pel·lícula sincera, gairebé transparent, que tracta sense ambigüitats sobre l'honestat, el compromís i la confiança en Déu, la realitzadora andalusa —també guionista i actriu principal d'aquest film— reivindica un tipus de cinema d'autor les històries del qual deixen posat en l'ànima de l'espectador. Rodada amb mitjans senzills i una posada en escena sobria, *Una canción* ens ofereix una mirada diferent, reflexiva i alhora orant sobre el món del treball, la justícia, la fe... És la mirada personalíssima i carregada d'esperança d'Inmaculada Hoces, premiada recentment en el III Festival Internacional de Cinema Catòlic Mirabile Dictu.

Primer llargmetratge i primer premi a la millor direcció per *Una canción*... Què ha significat per a vostè aquest guardó?

Sí, és el meu primer llargmetratge i el primer premi que em donen per *Una canción*. M'havien nominat a Millor Pel·lícula i a Millor Director, els dos guardons més importants, i m'han donat el de Millor Director. Per a mi significa el reconeixement a molts anys de treball intens i d'esforç per explicar històries en el mitjà cinematogràfic. Tot això es concreta en *Una canción*, però rere les dues nominacions i el premi hi ha tot aquest temps de treball dur, de desencisos, de soledat, d'apartar-me per agafar força i de tornar-ho a intentar, de tenacitat, de confiança i de creença.

Una pel·lícula sobre l'honestat, fins i tot sobre la fe religiosa i els principis morals fermes, està cridada necessàriament a remar a contracorrent?

Fa molt de temps que remo a contracorrent i ho tinc assumit.

Amb aquesta pel·lícula vol explorar una «manera nova» de fer cinema?

A aquestes alçades no pretenc explorar una «manera nova» de fer cinema. Tinc una mirada molt personal, per la qual cosa jo ho definiria més com «la meua pròpia manera» de fer cinema. Com ja he dit, fa molts anys que treballa en el mitjà audiovisual i ja per experiència tinc una mirada i una manera de fer molt definida.

Aquesta manera pròpia de fer cinema vol ser una alternativa a la superficialitat vigent?

M'interessa aprofundir en allò que considero important i transcendent, tot i que més que com a alternativa a la superficialitat, com alguna cosa que tinc molt arrelada, en la qual crec profundament i surt d'aquesta manera.

Com es gesta *Una canción*?

Una canción es gesta amb força ra-

«La tasca cinematogràfica és tremendament important. És el mitjà que més es consumeix i els qui ens hi dediquem tenim una gran responsabilitat»

pidesa. Vaig decidir fer una pel·lícula que parlés de la Justícia, dels autors i de la música. Com que sóc cristiana, llicenciada en lleis, especialitzada en Propietat Intel·lectual i autora, quan em vaig posar a escriure va anar sortint. Havia pogut documentar-me prèviament a nivell pràctic i ho vaig escriure amb certa fluïdesa. M'interessa escollir temes que conec per poder aprofundir-hi i aconseguir veracitat.

Què ha volgut transmetre?

El que he volgut transmetre és allà: el preu que es paga a la nostra societat quan es compleixen les Lleis de Déu i com la nostra protagonista no perd l'esperança malgrat la dificultat. Es parla de moltes coses: de maduresa, de noves oportunitats, d'amistat, de creativitat... Em sorprèn gratament com la pel·lícula arriba a cada persona. A ningú no el deixa indiferent.

Era conscient de la dificultat de fer-se un lloc en el panorama cinematogràfic actual?

Sí, sóc molt conscient de la dificultat de fer-me un lloc en el panorama cinematogràfic perquè fa molt que miro de fer un llargmetratge i conec

aquest ofici.

Tot i que soni a tòpic, què hi ha d'Inmaculada Hoces en el personatge de Maria? És també vostè una dona de fe?

Maria té molt de mi. Com ella, jo sóc cristiana i crec en la Paraula de Déu i miro de tenir-la com a guia en tot moment. No he exercit l'advocacia però l'he estudiada i sé del que parlo. No hauria pogut escriure aquesta història si no cregués el que hi explico.

Guionista, directora, actriu protagonista i també productora. A què respon un compromís tan eloqüent?

El compromís d'assumir tantes funcions importants en la pel·lícula és perquè estimo aquesta professió. Algunes, com la direcció i el guió, són les que acostumo a desenvolupar, però també he produït els meus propis curtmetratges en 35 mm, que en el seu dia van ser reconeguts internacionalment, i he estudiat interpretació amb els millors professors. A ells els interessava el meu treball i això em va animar a posar-me davant la càmera.

Com entén Inmaculada Hoces la tasca cinematogràfica?

El treball cinematogràfic és tremendament important. És el mitjà que més es consumeix i els qui ens hi dediquem tenim una gran responsabilitat. Som pocs els que ho veiem així i per això hem de continuar sent-hi. La gent mereix escollir.

Qualificaria *Una canción* com a «cinema espiritual»?

Una canción no és cinema de gènere. De fet em va costar qualificar-la com a drama, perquè també rius, et fa pensar, t'emociona... *Una canción* és moltes coses. És cinema d'autor, és un drama social, és intimista. Parla de

Déu, del que importa, i per això es pot dir que és cinema espiritual. La protagonista és una persona amb principis, amb rigor, per la qual cosa també és cinema de valors. Entenc que cal donar-li algun tipus de qualificació per facilitar-ne la distinció, però el cinema que jo faig és inqualificable.

Creu que el cinema espiritual està a l'alça i que cal avui dia?

No sé si el cinema espiritual està a l'alça perquè es produeixen poques pel·lícules de temàtiques transcendents que no ofenguin el creient. Escassegen propostes madures i convenientment produïdes que poden ser al mercat. És molt necessari que es facin històries veritables, profundes, interessants, que aconseguixin alguna cosa més que entretenir. Costa massa fer un film perquè quedi en no-res, o el que és pitjor, per fer mal a altres. Malauradament això sol ser habitual.

Com a cineasta, què se sent cridada a aportar al panorama actual?

Miro d'explicar històries que beneixin i que alguna cosa tan complexa com és fer una pel·lícula ens beneficiï a tothom.

El seu proper projecte es titula *El Encuentro*. Què ens pot desvetllar a partir d'un títol que també evoca, d'alguna manera, la transcendència?

El Encuentro és una història que ha estat creixent amb mi. L'he escrita molts cops i ja està llesta. És molt bonica i tremendament necessària. Parla de l'Amor amb majúscules, el que porta a entendre el sentit d'estar viu. Aquest premi internacional tan important que acabo de rebre espero que m'ajudi a trobar el finançament. Sé que si es fa *El Encuentro* arribarà a molta gent.

«M'interessa aprofundir en un cinema no només de valors, sinó sobretot espiritual»

Antonio Cuadri, premi especial del III Festival Internacional de Cinema Catòlic a la millor òpera prima

S. G.

Director i guionista de programes i sèries com ara *Lo + plus*, *Cuéntame cómo pasó* o *Al salir de clase*, Antonio Cuadri acaba de començar una nova i sorprenent etapa en la seva ja consolidada trajectòria professional. Tant és així que el III Festival Internacional de Cinema Catòlic ha atorgat al seu darrer curtmetratge, *Hay mucha gente buena* (www.haymuchagentebuena.es), el premi especial a la millor òpera prima. El modest film realitzat com un homenatge als voluntaris de Ràdio Maria vol ser el començament d'un camí marcat per la crida a convertir-se en instrument útil i privilegiat de la nova revolució de l'amor.

El Festival Internacional de Cinema Catòlic l'acaba de premiar pel curtmetratge *Hay mucha gente buena*, que consideren òpera prima en «la seva nova etapa creativa». Això vol dir que hi ha un abans i un després d'aquest treball?

En certa manera sí. Aquest reconeixement, aquest premi que comparteixo amb Ràdio Maria i amb els milers de voluntaris que treballen amb tanta il·lusió i esforç arreu del món moguts per la seva fe arrelada i l'amor a la Mare de Déu, és d'alguna manera la cristallització d'un desig, d'una crida, per part meua, d'aprofundir en una tasca en què certs valors estiguin presents. Sempre he sentit que aquests valors hi eren d'alguna manera, però potser ara, més que mai, han de ser més explícits, més valents... A més, m'interessa aprofundir en un cinema i una televisió no només de valors, sinó sobretot espiritual. Es tracta d'una narrativa, un llenguatge que ens indueix, des d'un altre nivell de consciència, a percebre missatges en un estil cinematogràfic també diferent. *El árbol de la vida*, per posar un exemple de pel·lícula coneguda i recent, no tracta un argument religiós o un contingut explícitament catòlics, però conté uns valors fortament espirituals. Per a mi és un exemple eloqüent d'aquest cinema espiritual que m'atrau... Em va atraure ja fa temps i ara sento que he de «prèmer l'accelerador», per fer servir un terme esportiu.

De «Al salir de clase» i «Las noticias del guñol» a «Hay mucha gente buena». Hi ha qui hi pot veure-hi una clara «conversió»...

Més que una «conversió» en sentit estricte, jo parlaria d'una «reconversió». Com la industrial, però en termes espirituals! M'agrada reivindicar el sentit de l'humor, que per a mi també és trobar a la vida el sentit de l'amor. Tots dos, l'humor i l'amor, també són una gràcia del Pare.

I com ha estat aquesta «reconversió»?

Jo tinc una formació religiosa molt rica. Vaig estar dotze anys, des dels 5 fins al 17, rebent una formació religiosa molt profunda al Col·legi Sant Antoni Maria Claret de Sevilla. Els Missioners del Sagrat Cor de Maria, els Claretis-

ans, van fer arrelar d'una manera molt especial en mi una fe profunda. I no només això, van donar suport i van potenciar la meua primerenca vocació cinematogràfica durant aquells anys. Els meus primers curtmetratges amateurs els vaig fer amb els meus companys al col·legi. Hi havia una distribuïdora i productora de cinema, Claret Films, que distribuïa cinema familiar, i el seu responsable, el Germà Martín, em va ajudar i em va iniciar en l'ofici. Sacerdots com ara Antonio Sanjuan, Landelino Franco, Emilio Vicente Mateu, Àngel Sarmiento, el Padre Miguélez i molts altres, alguns dels quals ja descansen en la Pau del Senyor, estan molt vinculats al meu amor a Déu, a la Mare de Déu i al cinema.

Més tard, en acabar el batxillerat, abans d'anar-me'n a Madrid a començar els meus estudis universitaris, vaig estar a l'Escola de Cinema del Centro Vida, dels Jesuïtes a Sevilla. Allà José Ramón Díaz Sando, un sacerdot cineasta, em va ensenyar i també em va aportar molt. No he perdut mai la fe cristiana, mai i sempre he cregut en el poder de la pregària, inculcada pels Missioners seguidors del sant de Sallent. Amb el temps, però, he tingut períodes d'allunyament de la pràctica sacramental, però les proves del Senyor, circumstàncies molt dures en l'àmbit familiar, em van fer fa uns anys enrere i especialment ara recuperar amb renovació i molta alegria el sentiment i la pràctica que ens distingeix als catòlics. De nou els claretians, aquesta vegada en la persona de Benjamín García Soriano, han tingut i tenen un paper fonamental en aquest procés, que agraeixo de tot cor.

Què se sent cridat a aportar a partir d'ara al panorama audiovisual?

Em sento cridat a continuar aprofundint en l'amor a la Veritat, a seguir disponible i en mans de la Divina Providència.

Percep cap buit que calgui cobrir?

De buits n'hi ha molts. Massa sovint es potencia el consumisme, la por i l'ego de les persones. Ens calen «despertadors»... Molts, com més millor! Despertadors constants. Hi ha fosc i por, i vivim en un món una mica malalt. Però com va dir el Papa a la JMJ de Madrid 2011, aquest «eclipsi de Déu» que el món travessa, passarà, tinguem fe i siguem optimistes. I perquè això sigui possible, encenguem les llanternes. Jo crec que la «llanterna màgica», com

«Avui massa sovint es potencia el consumisme, la por i l'ego de les persones. Ens calen despertadors... Molts, com més millor!»

antigament s'anomenava el cinema, pot i s'ha de convertir en un instrument d'evangelització molt útil.

En quina mena de cinema està pensant?

Jo distingiria entre cinema de valors, que poden i han d'impregnar les pel·lícules, siguin del gènere que sigui; cinema religiós, que aborda una història concreta en l'entorn religiós, en el nostre cas catòlic; i cinema espiritual, més experimental, més profund, més pregon, que, evidentment, conté els nostres valors, però que cal que tingui una temàtica o un argument

religiós. En aquest darrer cas seria buscar una poètica, una narrativa que en lloc de fer servir els lògics recursos narratius vinculats a l'àmbit intel·lectual o al sentimental —recursos inevitables en el cinema més convencional— intenta aprofundir, «tocar» aquesta àrea interior, l'ànima humana. Seria pretensions i un pecat de supèrbia per part meua pretendre arribar a aconseguir-ho, però sí que em sento cridat a intentar-ho amb humilitat. En l'àmbit de la televisió, crec que s'haurien de potenciar clarament els valors familiars, la caritat, la solidaritat, la defensa de la vida, el compromís social, la transformació interior i la revolució amorosa que ofereix el cristianisme.

Entre molts altres guardons, alguns treballs seus han estat premiats amb diversos premis Ondas. Es pot aspirar a Premis Ondas des de produccions que potencien els valors cristians?

Crec que es pot i s'ha d'aspirar a regar de valors cristians les produccions de cinema i televisió que fem. Els premis i els reconeixements vindran de manera natural. Jo animo els professionals de l'audiovisual a ser conseqüents i valents si senten de cor aquesta crida. I que busquin, més que els premis, el regal infinit de contribuir a aportar una mica de llum, de coherència en un món tan mancat d'amor, i a treballar, en aquest sentit, amb, per i des de l'amor, en qualsevol gènere o circumstància. La revolució de l'amor, a la qual aspirem els seguidors de Jesús, troba en els moderns mitjans de comunicació una via inigualable per estendre la Paraula. El meu amic, el de la barba i els cabells llargs, com l'anomeno amb respecte i afecte, si hagués viscut als nostres dies, hauria penjat les Benaurances a Internet, al Facebook o al Twitter. Estic segur que haurien estat «trending topic» durant molt de temps!

Quins projectes de futur té?

Els meus projectes de futur van en aquesta línia. Claudio Crespo, el meu mestre en el guió, i jo estem escrivint *La Rosa y la Espina*, una versió lliure, actualitzada i molt «moderna», inspirada en una figura que em sembla d'una actualitat i una vigència molt especial, santa Rita de Càscia. Una dona maltractada per la vida, pel seu marit, que va tenir una vida molt dura i que va voler i va saber trobar una camí de santedat. Encara és un projecte però estic molt interessat a poder-lo dur a terme.

Programació 2012

Club *amics*
Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 17 al 24 d'agost
Del 29 novembre al
6 de desembre

GEÒRGIA

Terra cristiana
al Caucas

De l'11 al
17 d'octubre

Celebracions
religioses a
Mtsakheta

PELEGRINATGE PER LA RUTA DE SANT PAU I L'ESGLÉSIA PRIMITIVA A L'ACTUAL TURQUIA

Del 2 a l'11 de setembre

Eucaristies a
Antioquia, Tars,
Capadòcia, Casa de la
Verge Maria a Efes i
Sant Antoni de Pàdua
a Istanbul.

Expedicions culturals

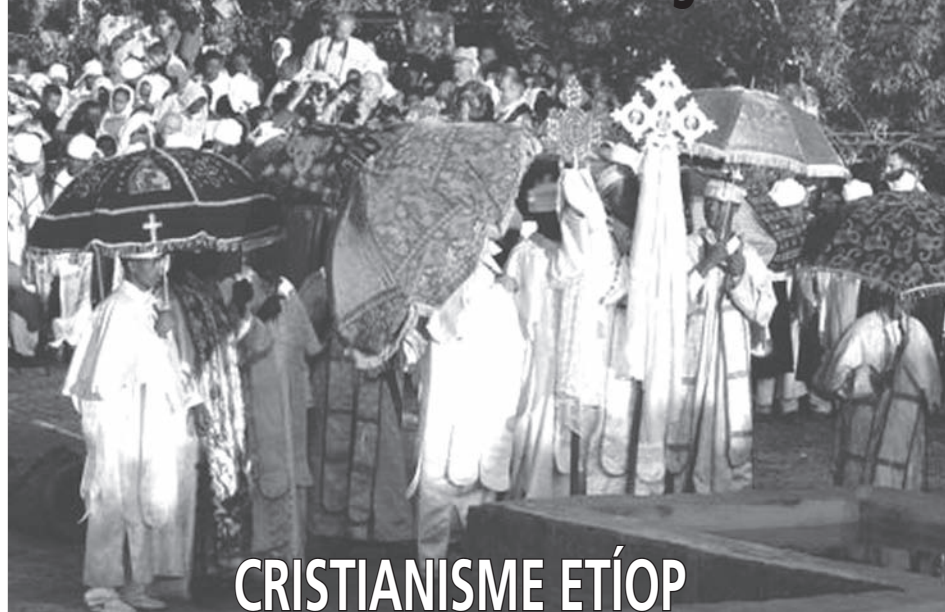
SRI LANKA: De l'1 al
l'esperit de l'antiga Ceilan 9 de novembre

La ruta colonial de les
espècies al cor de l'Índia.

L'actual **SRI LANKA** és l'antiga CEILAN, una illa al sud del continent indi que ens ofereix l'oportunitat d'endinsar-nos en una magnífica ruta a través de plantacions d'espècies, parcs nacionals on gaudirem d'un safari entre elefants, meravellosos paisatges de muntanya entre plantacions de te, les antigues capitals del regnes singalesos, etc. Tot envoltat d'un dels paisatges més impressionants d'Àsia on la selva més verda i una atractiva costa tropical són la llar d'un poble amable i hospitalari on actualment regna la pau i l'harmonia entre cristians, budistes, hindús i musulmans.

ETIÒPIA Del 12 al 24 de gener 2013

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració de l'Epifania-TIMKAT- a
la Jerusalem africana-LALIBELA

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

El turisme: trobada amb Déu

Missatge del Pontifici Consell per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants

ACI
Ciutat del Vaticà

Amb motiu de la propera Jornada Mundial del Turisme que se celebra el 27 de setembre, el president del Pontifici Consell per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants, el cardenal Antonio María Vegliò, ha recordat que gaudir del turisme d'una manera respectuosa amb la creació i la seva bellesa apropa les persones a la trobada amb Déu.

El cardenal Vegliò se suma al lema escollit per l'Organització Mundial del Turisme per a aquesta jornada, «Turisme i sostenibilitat energètica: propulsors del desenvolupament sostenible», i explica que la Doctrina Social de l'Església recorda que «la tutela del medi ambient constitueix un desafiament per a la humanitat». «Es tracta del deure, comú i universal, de respectar un bé col·lectiu» i «un bé del qual l'ésser humà no és amo sinó "administrador", al qual Déu li ha confiat perquè el gestioni adientment», ha assenyalat.

El Vaticà s'ha adherit a aquesta iniciativa des de la primera edició de la Jornada Mundial del Turisme, valorant-la com una oportunitat per dialogar amb el món civil i oferir la seva aportació concreta, basada en l'Evangeli. Aquest dia també és considerat per l'Església com una vida de sensibilització per a tots sobre la importància que aquest sector té a nivell econòmic, social i, singularment, en el context de la nova evangelització.

A pocs mesos del Congrés mundial de la Pastoral del Turisme, celebrat el mes d'abril passat a Cancún (Mèxic), el dicasteri vol oferir la seva aportació, des de la convicció que «l'Església té una responsabilitat pel que fa a la creació i l'ha de fer valer en públic». «No ens correspon proposar solucions tècniques concretes, però sí fer veure que el desenvolupament no es pot reduir a simples paràmetres tècnics, polítics o econòmics. Desitgem acompanyar aquest desenvolupament amb unes orientacions ètiques adequades, que subratllen el fet que tot creixe-

Agusti Codinach

ment sempre ha d'estar al servei de l'ésser humà i del bé comú», ha expressat el cardenal. En aquest sentit, i recordant unes paraules de Benet XVI, el cardenal Vegliò ha indicat que «la nova evangelització ens exigeix tenir present i aprofitar les nombroses ocasions que el fenomen del turisme ens ofereix per presentar Crist com a resposta suprema als interrogants de l'home d'avui».

El cardenal ha exhortat tots els sectors implicats, empreses, comunitats locals, governs i turistes, a ser conscients de la responsabilitat que els correspon amb vistes a assolir formes sostenibles de turisme, i ha subratllat

que cal la col·laboració entre tots. «Serà important animar tant els empresaris com els turistes perquè tinguin en compte les repercussions de les seves decisions i actituds», i per això «és cru-

«No podem separar l'ecologia ambiental de la preocupació per una ecologia humana adient, entesa com l'interès pel desenvolupament de l'ésser humà»

cial afavorir comportaments caracteritzats per la sobrietat, i disminuir el propi consum d'energia i millorar-ne les condicions d'ús», ha indicat.

El cardenal Vegliò ha dit que «no podem separar l'ecologia ambiental de la preocupació per una ecologia humana adient, entesa com l'interès pel desenvolupament integral de l'ésser humà. Així mateix, no podem desvincular la nostra visió de l'home i de la natura del vincle que els uneix amb el seu Creador. Déu ha encomanat a l'ésser humà la bona gestió de la creació».

Finalment, el cardenal ha afirmat que «la manera en què l'home tracta l'ambient influeix en la manera en què es tracta a ell mateix, i a l'inrevés», i això «exigeix que la societat actual revisi seriosament el seu estil de vida, que, a molts llocs del món, tendeix a l'hedonisme i al consumisme, i es despreocupa dels mals que se'n deriven».

Atenció sacerdotal als Museus Vaticans

VIS / Ciutat del Vaticà

A partir d'aquest mes d'agost dos sacerdots estaran diàriament a disposició dels visitants dels Museus Vaticans per dialogar amb ells i oferir consells i ajuda espiritual. La iniciativa, com explica a *L'Osservatore Romano* el bisbe Giuseppe Sciacca, secretari general de la Governació de l'Estat de la Ciutat del Vaticà, «no serà gens pretensiosa o institucional. Els sacerdots seran en dos punts estratègics del recorregut habitual; hi haurà una taula i dues cadires i els que vulguin podran apropar-s'hi per intercanviar unes paraules o per reflexionar plegats». «Els Museus Vaticans —afegeix el prelat— són com el cofre en el qual, gràcies a la saviesa dels pontífexs i al seu amor per la bellesa, es custodien les millors obres que el gènere humà ha forjat a través de la història (...) i no tenen por de mostrar que són també un vehicle particular a través del qual la bona nova del Déu fet home es pot anunciar al món.»

Anglaterra

Una creu olímpica per als Jocs

Gadium Press / Londres

Un grup de catòlics a Anglaterra ha creat una creu olímpica per ajudar espiritualment els atletes i els assistents als Jocs Olímpics de Londres 2012. James Parker, coordinador executiu catòlic dels Jocs Olímpics d'enguany, explica que «volem crear un record que simbolitzi tot el que els jocs olímpics veritablement representen, una cosa que podem passar a futures nacions amfitriones de les Olimpíades». Parker assenyalava que, «com a cristians, les nostres vides no signifiquen res sense la creu, i per això semblava ser l'objecte més adient per al nostre compromís i com

un futur regal per a altres».

La creu olímpica va ser encarregada a l'artista Jon Cornwall per als Jocs de Londres 2012. Cornwall ha explicat que va fer servir dotze tipus diferents de fusta d'arreu del món, per representar els dotze apòstols. La fusta que forma la base de tres nivells de la creu n'inclou tres tipus diferents, escollits per simbolitzar les virtuts de la fe, l'esperança i l'amor.

En acabar els jocs, la creu podria anar cap a Rússia, per als Jocs Olímpics i Paralímpics d'Hivern 2014, o cap al Brasil per a la Jornada Mundial de la Joventut 2013, la Copa Mundial de Futbol 2014 i els Jocs Olímpics i Paralímpics de l'estiu 2016.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

petita gran residència.

Petita (hi ha lloc per a 16 persones), gran (els residents la fan gran).

Places disponibles, ambient familiar

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Cuba

L'Església lamenta la mort d'Oswaldo Payá

La fe inspirava el compromís polític del líder del MCA

Redacció

L'Havana

L'arquebisbe de l'Havana, el cardenal Jaime Ortega, va recordar la seva amistat amb el líder del Moviment Cristià d'Alliberament (MCA), Oswaldo Payá, i va afirmar que era un «bon cristià» que sempre va buscar que el seu catolicisme inspirés la seva opció política. «Oswaldo tenia una vocació política clara i això, com a bon cristià, no el va allunyar de la fe ni de la pràctica religiosa. Al contrari, sempre cercava en la fe cristiana inspiració per a la seva opció política.» Així ho va dir el purpurat durant la missa d'exèquies celebrada a la parròquia El Salvador del Món, al barri de El Cerro, a l'Havana. El cardenal Ortega va assegurar que «Oswaldo va viure el paper difícil de ser un laic cristià amb una opció política en total fidelitat a les seves idees, sense deixar per això de ser fidel a l'Església fins al final de la vida (...). La seva fe i el seu amor a l'Església van ser constants».

Durant l'eucaristia, seguida per centenars de persones, el cardenal també va llegir el condol enviat pel papa Benet XVI, que va expressar la seva «proximitat espiritual» amb la família de Payá i va desitjar el «restabliment total» dels ferits en l'accident de trànsit del diumenge 22 de juliol i en què també va morir Harold Cepero, membre del MCA.

Al seu torn, el president de la Conferència Episcopal de Cuba, Mons. Dionisio García, va subratllar: «Per a nosaltres és una pèrdua perquè era una persona molt compromesa, un cristià fidel. Era una persona molt compromesa també amb els seus ideals i ha estat una pena gran.» Mons. García va explicar que sempre va conèixer Payá «com un catòlic molt compromès amb la seva parròquia d'El Cerro. Sempre va ser una persona molt compromesa, tant ell com la seva família, el seu pare, el seu germà».

També Mons. Thomas Wenski, arquebisbe de Miami, va fer unes declaracions en què afirma que «Cuba i el món ploren Oswaldo Payá. La mort inesperada i tràgica d'aquest activista de drets humans és, sens dubte, un cop i un contratemps per a la petita societat civil de Cuba; no obstant això, el seu exemple i la seva va-

lència seguiran inspirant les persones tant dins com fora de l'illa que treballen i lluiten per una transició pacífica, però real, a una forma democràtica de govern en què els drets humans i el respecte a la llei estiguin protegits. Oswaldo Payá va ser al mateix temps un patriota i un laic catòlic compromès: la seva visió de Cuba estava basada tant en els ensenyaments socials catòlics com en el pensament de Félix Varela i José Martí. Com a home de fe cristiana, no tenia por de donar testimoni de l'esperança en la caritat i en la veritat».

La revista *Espacio Laical*, del Consell Arxidiocesà de Laics de l'Havana, va publicar una nota en què es llegia: «Sempre el vam considerar una persona honesta, un pare de família exemplar, una catòlic íntegre, un bon cubà i un polític que invariablement va actuar segons la seva consciència i va saber conservar la seva autonomia.»

Líder de la dissidència cubana

Oswaldo Payá va néixer el 1952 en una família practicant de l'Havana i des de jove va rebre discriminació per la seva fe catòlica i per la presa de posició contra el comunisme. Va ser enviat a un campament de treballs forçats a la dècada del 1960 per les seves creences religioses.

Va estudiar Enginyeria de Telecomunicacions a l'Havana i el 1988 va fundar amb un grup d'amics catòlics, protestants i laics el Moviment Cristià d'Alliberament (MCA) per combatre pa-

«Com a home de fe cristiana, no tenia por de donar testimoni de l'esperança en la caritat i en la veritat»

cíficament el comunisme, que considera «un sistema pervers d'apropiació dels subjectes».

A través d'aquesta entitat, Oswaldo

Payá va consagrar la seva vida a cridar a un diàleg nacional entre els cubans sobre una transició no violenta cap a la democràcia. Un paper de líder que li va valdre una vigilància reforçada per part de les autoritats cubanes.

Payá es va configurar com a líder de la dissidència cubana després de promoure l'anomenat «Projecte Varela», amb el qual va proposar la celebració d'un referèndum per començar una transició democràtica. Aquesta petició exigeix especialment el dret a la llibertat d'expressió, el dret de crear empreses privades i l'amnistia per als presoners polítics. El 2002 el Parlament va rebutjar la proposta, perquè segons el llavors president, Fidel Castro, era un complot dels Estats Units per derrocar el Govern.

L'octubre d'aquell mateix any, el Parlament Europeu li va concedir el premi Andrei Sakharov dels Drets Humans i la Llibertat de Pensament en reconeixement de la seva lluita pacífica a favor de la democràcia a l'illa ca-

ribenya. A més, havia estat nominat cinc vegades al Nobel de la Pau.

Segons el president de la Comissió Cubana de Drets Humans i Reconciliació Nacional, Elizardo Sánchez, «la seva pèrdua és irreparable per al moviment opositor. Era el líder més rellevant, pels seus anys de lluita pels drets humans a Cuba».

Per la seva part, Ofelia Acevedo, l'esposa de Payá, ha explicat que el Moviment Cristià d'Alliberament que liderava el seu marit «continuarà la lluita pacífica fins que tots els cubans conquerim els drets als quals tenim dret. El meu espòs va dedicar la seva vida a aquest ideal fins a entregar-la».

Espanya

El repte de l'evangelització dels sords

Guillem Farré / Castelló

De seixanta-nou diòcesis a Espanya, poc més d'una dotzena tenen organitzada la pastoral d'atenció a les persones amb deficiències auditives, tot i que les estadístiques revelen que dues de cada mil persones pateixen aquesta discapacitat. Per això un dels objectius de la Trobada Nacional de Pastoral del Sord, que del 23 al 27 de juliol ha aplegat seixanta representants al seminari diocesà Mater Dei de Sogorb-Castelló, és conscienciar de la necessitat de comprometre's en aquest àmbit de pastoral.

Aquesta urgència se suma a la voluntat de l'Església catòlica de donar un impuls a l'evangelització.

Durant el torn de preguntes de la conferència sobre *Nova evangelització*, impartida pel responsable de la Pastoral del Sord de la diòcesi amfitriona, Raúl López, una participant manifestava amb l'expressivitat pròpia de la llengua de signes que molts sords no coneixen l'amor de Déu i que són els mateixos sords els que han de fer que el descobreixin.

En aquest sentit s'havia referit el ponent en la seva intervenció: «Tots som escollits per ser testimonis de Jesús», assegurava López, per exhortar a continuació a deixar-se transformar des de l'interior, ja que «una experiència viva amb Crist ens impulsa a evangelitzar. La gent ens mira i veuen si som bons cristians; que

els homes i dones d'avui puguin veure Jesús a través nostre», afirmava en conclusió.

El consiliari de l'atenció pastoral de les persones sordes de l'arxidiòcesi de Barcelona, Mn. Xavier Pagès, definia l'actuació de la pastoral del sord com «oferir tot el que d'ordinari es troba en una parròquia, adaptat a les dificultats comprensives i expressives que suposa la sordesa». Aquesta pastoral s'ha de desenvolupar sense complexos, i per això Raúl López demanava una resposta en àmbits concrets com la iniciació cristiana, l'acompanyament de les famílies i la formació. Precisament, Jaime Gutiérrez, de l'arxidiòcesi de Madrid, convidava a no tenir por de cap tema, com xerrades bíbliques o els documents del Concili Vaticà II.

Punt de vista

Pepe Rodado

Delegat Pastoral Obrera Barcelona

Com en un foc incontrolat

El divendres 13 de juliol passat, el Govern espanyol va aprovar una sèrie de mesures que aprofundeixen la línia de retallades socials i econòmiques i d'augment dels impostos que ofeguen cada vegada més la ciutadania.

Les més importants són l'augment de l'IVA general del 18 al 21% i d'alguns productes i serveis del 8 al 21%. Això suposarà, segons càlculs d'Hisenda, una despesa d'uns 500 euros per família a l'any, i la reducció de la prestació d'atur a partir dels 6 mesos. Són dues mesures que afecten molt directament els i les treballadores, que una altra vegada són els principals afectats. Cal esmentar també l'eliminació de la paga extra de Nadal als funcionaris, així com la polèmica liberalització dels horaris comercials, que dificultarà encara més la conciliació de vida laboral i familiar i que apunta a un model social de mercat total en el qual les persones són simples mercaderies.

Les mobilitzacions del dijous 19 de juliol, a més de 80 ciutats del país, han estat el símptoma de la situació creixent i insostenible, que toca els límits de l'acceptació social de les retallades, i un veritable toc d'atenció al Govern central.

Una qüestió crida l'atenció: les retallades, que es presenten com a mesures necessàries per contenir la despesa i reactivar l'economia i l'ocupació, es mostren incapaces d'assolir aquests objectius, més aviat al contrari, a causa

de la insaciabilitat dels mercats (qui són els mercats?), que mostren una voracitat sense límits, a la qual cal afegir la intervenció (in)controlada que estem patint.

Tot plegat porta a la gent que viu, o malviu, del seu treball a un veritable atzucac.

Algunes preguntes que ens fem des del món del treball i l'atur:

—a què respon la histèria de la prima de risc i de la borsa? Què i qui hi ha darrere?

—com és que totes les mesures recauen sobre els mateixos (classes populars i pobres) mentre que els veritables causants de la situació continuen amb els diners robats (guanyats immoralment) i sense que la justícia actuï?

—per què s'actua contra el suposat frau del Pirmi i s'anuncia duresa contra el frau dels aturats mentre que no es fa res contra el veritable frau fiscal i es permeten sous d'escàndol entre algunes elits esportives, polítiques i empresarials?

—per què continua sense fluir el crèdit necessari per als projectes empresarials, que es veuen abocats a tancar, impossibilitats de continuar la seva feina, i produint més atur (arribarem al 26-27%, segons l'OCDE)?

De veritat és aquesta l'única política possible en el context actual? No hi ha altres alternatives econòmiques, com *l'economia del bé comú*, que podrien enriquir el debat i la praxi socioeconòmica... per què són silenciades permanentment?

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Tres coses difícils i alguns consells (1)

B. Franklin va escriure que les tres coses més difícils de la vida eren: guardar un secret, perdonar un greu i aprofitar el temps. Seguien, després d'aquesta sàvia frase en un escrit, uns consells reconfortants per als ansiosos i els estressats. M'ha semblat interessant transcriure'n alguns. Són útils per no dur una vida desenquadrada; vull dir, un estil personal conduït per la improvisació. La vida humana ha de tenir suports bàsics i idees nítides. Uns i altres poden ajudar en els moments inesperats, les situacions que causa el neguit i que són com matèria fosca, invisible als sentiments.

1) Faci *una pausa* de dos o cinc minuts cada dues hores de treball. Repeteixi-ho algunes altres vegades durant el dia i analitzi les seves actituds.

2) Aprengui a *dir no*, sense sentir-se'n culpable, fora que es tracti d'assumptes on quedaria malparada la caritat. Voler agradar tothom du un desgast enorme.

3) *Planegi el dia*, deixant-hi un bon espai per al que pugui ser imprevist i pensi que totes les coses no depenen de vostè.

4) *Concentri's en la tasca* que hom fa; no es fii de

l'agilitat mental, que li duria una gran fatiga.

5) *Oblidi d'una vegada* que ningú no és indispensable en el seu treball; és difícil aquest oblit, però tot va endavant quan no som presents en una tasca o en un grup; fins i tot —pot passar i passa— que algú agraeix la nostra absència, perquè, de vegades, la nostra manera de ser pot dur els afers a un camí sense sortida.

6) *No es cregui necessari* perquè els altres s'ho passin bé. Un no és font del divertiment dels altres ni un etern mestre de cerimònies; sense mi els altres s'ho poden passar bé.

7) Demani *ajut sempre que sigui necessari* a persones assenyades.

8) *Separi els problemes reals* dels imaginaris; això ajuda a no perdre el temps i a ocupar l'esperit amb coses més importants.

9) Aprengui a *descobrir el plaer* de les grans coses petites de la vida.

10) *Eviti enredar-se* amb les angoixes i tensions dels altres; esperi una mica i retorni al diàleg. (Continuarà).

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Fonamentalisme fonamental

(Abandono, durant l'estiu, els comentaris de les «set espècies», aquells vegetals que Déu va dir al poble elegit que trobarien a la terra promesa. Suggerixo que, durant les vacances, fotografieu cereals, oliveres, dàtils, mel, figues, magranes, vi-nyes o ceps. Potser aquestes imatges us encoratjaran a llegir els passatges bíblics on se'n parla).

Passo a parlar del tema del títol.

El fonamentalisme és una realitat actual trista. En alguns casos, és causa ingrata de persecucions i d'assassinats. Sempre pensem que aquesta paraula implica certes comunitats islàmiques i que els cristians vivim aliens a aquest fenomen.

Però, de fonamentalisme, també n'hi ha a les comunitats, les confessions i les esglésies cristianes. I, honestament, ho hem de reconèixer, també al si de la nostra Santa Mare Església.

Fonamentalisme i radicalisme ens sona malament. Oblidem que Jesús va ser radical, que el diaca Esteve, en el seu discurs erudit i valent, es va mostrar així i que tots dos, i molts altres que el van seguir, van patir tortura i mort.

També van ser radicals els màrtirs i, finalitzades les persecucions romanes, els pares del desert, la majoria eremites, van donar testimoni d'una actitud semblant. Avui dia, en plena societat capitalista i burgesa, n'hi ha molts que s'atreveixen a fer aquesta elecció.

Un cartoixà, una germaneta de la caritat, dels pobres o dels ancians deseparats, una carmelita, una serventa de Jesús que s'atén a les normes del Cottolengo, qui viu en comunitat de l'Anyell, o imita en el quefer diari la mare Teresa de Calcuta i tantes altres institucions que han triat ser fidels íntegrament al seu programa, en què es diferencien d'aquells que injuriem?

Càritas, que atén el pobre, visqui on visqui, provingui d'on provingui i professi la religió que vulgui, per l'única raó que necessita ajuda. Mans Unides, que respon a les necessitats de comunitats properes o llunyanes, només perquè són víctimes de penúries terminants. Les leproseries, les institucions que acullen els malalts de la sida, els hospitals i residències que emparen nenes o dones violades, en guareixen els traumes i protegeixen els possibles embarassos, sense rebre subvencions públiques, ens atrevirem a acusar-los d'integrisme?

A més de la injustícia de la violència, física i espiritual, que practiquen aquests moviments que anomenem fonamentalistes, hem d'adonar-nos que generalment s'adhereixen al que ells diuen que és fonamental, sense en realitat ser-ho, oblidant valors més grans i tracten de treure'n profit i domini públic.

Aquestes darreres actituds de persones, grups o institucions, en realitat són fonamentalismes vergonyosos i malignes.

Fonamentalistes fonamentals, com ja he dit, són els màrtirs, els que, en pobresa i anonimat, es lliuren a la pregària intercessora, a l'atenció absoluta dels pobres. Els que ensenyen gratuïtament i responen a la injustícia que suposa la ignorància dins d'un món que dedica els seus poders i propietats a fabricar armament, vehicles luxosos i residències innecessàries.

Sé que els exemples que he posat són molt pocs i no voldria que tants sants desconeguts com hi ha se sentissin dolguts perquè no els he esmentat. Volia denunciar breument, no escriure un catàleg.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Els polítics han de cobrar bé

No em sumo al corrent que es carrega, de manera indiscriminada, els polítics. Una generalització sense matisos és injusta. Com en totes les professions, n'hi ha de bons, de mediocres i de dolents. Hi ha polítics que donen prioritat als seus interessos particulars per sobre del bé comú, però també hi ha polítics que viuen per sobre dels seus interessos al servei del bé del país. A causa de la importància que tenen en el conjunt de la societat, cal ser tan exigent com generós amb ells. L'eliminació representaria un drama de conseqüències greus, perquè es produiria un buit i hi ha una llei segons la qual qualsevol buit tendeix a omplir-se. De què, en aquest cas? De menys democràcia i més populisme.

Crec que els polítics han de cobrar bé. La crítica a determinades pràctiques poc afortunades i la decisió de retallar partides determinades no implica que els polítics hagin de viure sota mínims. Cal prestigiar-ne tant la funció social com ser exigents amb l'exercici en els capítols de competència (quina preparació tenen per a l'exercici de la seva responsabilitat), transparència (nitidesa en les decisions adoptades), anticorrupció (pèrdua immediata del càrrec davant de la mínima prova fefaent que la detecti), assumpció de compromisos (afrontar, fins i tot, les conseqüències penals d'una actuació desafortunada i no anar-se'n i rentar-se les mans com si no hagués passat res), sentit de país (per sobre dels interessos particulars o de partit), ètica (consonància amb els valors profunds i sense instal·lar-se en la impunitat)... També cal veure la proporció de polítics que hi ha d'haver per a la governança social. Un excés no ajuda gens. Un defecte pot bloquejar el dinamisme. Hi ha un corrent social per replantejar-se la quantitat de polítics. Però, hem vist que les mesures adoptades han tocat la part més feble, els regidors dels ajuntaments, sense fregar ni tan sols el paper del Senat. La reducció, més que a criteris d'austeritat i d'eficiència, pot obeir a motius estrictament polítics per assestar un cop a la diversitat de partits. Els incendis luctuosos de l'Empordà han evidenciat el paper vertebrador dels alcaldes per la proximitat amb els ciutadans. La inclusió d'un polític a les llistes electorals es deu a la submissió al cap que els encapçala, fet que l'allunya dels votants, davant dels quals no es considera en obligació de donar-los explicacions. Un perjudici greu per a la democràcia.

Si un polític no està ben pagat, no dic exageradament pagat, es produirien conseqüències poc desitjables. Els millors, excepte en algun cas, no es dedicaran a la política. I la societat necessita els millors, els més capaços, els més vocacionats per a un servei públic... Si aquests no són al lloc on se'ls necessita, altres, mediocres, aprofitats, adotzenats, es faran amb l'escó, com ja ha passat. Voldran perviure en el càrrec perquè no sabrien guanyar-se el manteniment en altres àrees de feina i producció. El Barça és admirat per la seva política de planter, per l'excel·lència del seu joc, pel talent dels seus jugadors, però si el club no els paga bé, sabent que es belluga dins del marc dels criteris esbojarrats i fora de tota realitat que governen el món del futbol, l'equip es desfaria com un terròs de sucre. Els diners no són el més important, però compten. Els polítics han de cobrar bé, de manera justa i raonable, lluitar per la seva pròpia dignitat i guanyar-se l'autoritat moral davant dels ciutadans.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Un matí enriquidor, entre reixes

Hi ha dies que, malgrat la calor i el cansament, surto de la presó amb una sensació molt positiva, pensant que ha valgut la pena i que he rebut un munt de lliçons dels meus amics que compleixen condemnes. Avui ha estat un d'aquests dies. Al primer mòdul que visito ja m'espera, al costat de les reixes d'entrada, un home al qual fa uns quants anys que acompanyo i a qui m'uneix ja una gran amistat. El somriure d'alegria que fa només veure'm és la primera compensació que rebo. Però, avui n'he rebut una molt més entranyable. Després de parlar una estona de les seves coses, la conversa ha anat per uns altres indrets. «Mira —m'ha dit— hi ha un home molt gran al mòdul que ho està passant malament. Te'l vull presentar. Deixant de banda que no té salut i que sovint fa unes pujades de tensió molt grans, ara està preocupat perquè no té cap paga i no pot ajudar els seus fills. Ells tampoc no el poden ajudar a ell. El seu fill ja fa temps que es va quedar a l'atur i ara ja no cobra res i està malament. Mira, em sap molt greu quan el veig pel pati recollir les burilles per fer-se una cigarreta. He pensat si tu li pots posar alguna cosa al peculí, i, si et sembla bé, jo li posaré de la meua paga deu euros, perquè, almenys, es pugui comprar tabac.»

M'ha emocionat veure que, de vegades, aquí dins es donen uns valors que sovint manquen a molta gent que potser menyspreen els que compleixen condemna.

Continuo el meu periple pels diferents mòduls i m'aturo de camí a un dels que estan afegits des de fa uns anys, on hi ha un petit hort que cuiden uns quants interns. Els conec molt i passem una estona junts amb un bon sentit de l'humor. Un d'ells és un gran imitador i fa veure que parla diferents idiomes. Durant una estona obliden les seves penes i els seus maldecaps i riuen a gust. Potser és només això el que a vegades faig quan estic amb ells, i sé que ho agraeixen. Comenten les retallades i fan acudits de com han arribat també a les presons. «Me'n vaig a l'economat a comprar xampú» —diu un d'ells— «perquè el que ens donen aquí l'haurien d'acompanyar d'un microscopi d'alta tecnologia per poder veure'l.» Tots riuen d'aquesta retallada i d'algunes més.

En un altre mòdul m'espera X. amb un «regal». És un trèvol de quatre fulles que ha trobat camí del gimnàs. Agraeixo el detall i la il·lusió que hi posa. I, finalment, vaig un moment a veure un amic que treballa a tallers. No vull que deixi ni un moment de muntar les peces que li reporten una petita ajuda per a la seva família. Treballa a escarada, i ha de fer un munt de peces per treure uns pocs diners. «Són peces complicades que paguen a 4 cèntims d'euro. Entre ahir a la tarda i avui, set hores, puc fer cent peces, que fan 4 euros.» I somriu amb les seves mans plenes de durícies.

Zoom

Eduard Brufau

Dilluns de Pentecosta, es va celebrar la cloenda de la visita pastoral de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, a l'arxiprestat de Gramenet, amb una trobada de les parròquies, comunitats i moviments al monestir de Sant Jeroni de la Murtra. En acabar l'Eucaristia el cardenal va beneir l'antiga font del Lleó, que data del temps dels monjos jerònims i que ha estat restaurada per l'Associació d'Amics del Monestir.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

Aixecar els ulls i disposar el cor

El missatge de l'evangeli és d'una actualitat impressionant, i la vocació dels cristians és claríssima i, sens dubte, es redueix a l'amor incondicional vers Déu, amor que només té una forma de concretar-se i és en l'altre.

Podem deixar que les paraules de la litúrgia ens desinstal·lin i ens mobilitzin vers aquest únic necessari: l'amor fet servei, lliurament. Sant Pau ens reclama que anem per la vida segons la vocació a la qual ens convoca la fe, que visquem amb humilitat, que siguem compassius i amables i que ens ajudem mútuament.

I això, què vol dir? Com es fa? Mirem Jesús, que amb els seus gestos ens diu el què i el com: va aixecar els ulls, i no és que veiés Déu. Ens diu l'Evangeli que va veure una multitud de gent, i es va adonar que tenien gana... que havien de menjar. I a partir d'aquí, no és que fés un

miracle, simplement es va mobilitzar i va fer un signe: va fer que els seus amics s'adonessin de les necessitats més bàsiques de la gent, i que no restessin indiferents.

Un dels apòstols proposà compartir el que tenien, però era tan poc! Però per a Jesús era suficient. Només cal el desig de compartir, i si sumen aquest desig i aquest esforç, hi haurà pa per a tots, i ningú no quedarà sense menjar, no hi haurà gana.

I es va produir la multiplicació dels pans i dels peixos. Res de menjars exquisits i coses supèrflues: un àpat fratern, i una escena deliciosa.

Avui no podem tancar els ulls. Si els aixequem i ens disposem a compartir, també el pa es multiplicarà i, entre nosaltres, ningú no passarà gana. Deixem-nos interpel·lar per l'evangeli, aixequem els ulls, disposem el cor i vivim segons la nostra

vocació. Si no compartim, si no exercim compassió, si no ens ajudem mútuament, estarem traint la nostra vocació i no podrem dir que som cristians: el cristià que no serveix, que no comparteix, que resta indiferent, és un traïdor. El que aixeca els ulls, disposa el cor i es fa servidor dels altres, aquest és el que fa miracles, més grans que els que va fer el mateix Crist.

És l'hora dels gestos, del compromís i de la fe viscuda: les bones paraules, les pietats buides i els colls doblegats amb cops de pit, no tenen cap sentit: els fets són els que avalen la veritat de la vocació a la qual som convocats i la fe que ens mobilitza.

Aquesta setmana, tu també pots fer el mateix gest de Jesús. Si aixeques els ulls i et disposes a compartir amb els altres, segur que molts podran menjar.

Lucía Caram

Religiosa dominica de Manresa

La sal de la terra

L'estiu, una oportunitat per separar el gra de la palla

Mitjançant les merescudes vacances, l'època estival ens convida any rere any a un seguit d'activitats. Siguin de caràcter esportiu, cultural, turístic, espiritual, etc., l'estiu representa un veritable canvi de ritme no només en els nostres horaris sinó en el quefer diari. El propi descans —tot i que sembli una contradicció terminològica— ocupa un espai important en les activitats d'aquesta temporada.

L'estiu també pot ser un bon moment per a la reflexió i l'anàlisi. Per realitzar un balanç i arribar a separar el gra de la palla en les nostres vides. Sens dubte no és l'únic moment perquè durant el curs —arran de les ocupacions professionals, la pròpia vida familiar, la mateixa vida comunitària, etc.—, la realitat sovint ens demana realitzar una mirada crítica sobre allò

que s'esdevé. Les avaluacions i els processos de qualitat cada vegada estan més presents en la majoria dels nostres entorns. Però en aquest sentit, l'estiu ofereix una perspectiva complementària per la capacitat de distància sobre els fets i les persones, per la implicació individual, per la visió de conjunt que pot aportar a la nostra vida o simplement per la quantitat de temps disponible.

Nosaltres estem cridats a separar la palla del gra no tant com un exercici de «purisme», «oblit» o «de llençar llast» sinó com a reconeixement de les coses que aporten valor, d'allò que ens fa créixer, d'allò que ens cal fer o pagar la pena realitzar. Separar implica discernir, escollir, identificar... Una acció gens fàcil quan moltes vegades la nostra societat viu capficada i temptada en el

«tot val igual» del relativisme, en el «res no val la pena» del pessimisme o en «justet sense complicar-te» de la mediocritat.

Si bé en el món agrícola fa temps que la industrialització ha resolt el tema del separar la palla del gra, això en la nostra història personal resulta més complex. En efecte, aquesta tasca resultarà estèril si no disposem d'alguns instruments que ens ajudin a garbellar. Aquesta tasca resultarà inútil sense una veritable voluntat personal i un temps de dedicació. Aquesta tasca resultarà reiterativa i, fins i tot, avorrida si no incorporem com a matèria d'anàlisi el propi projecte de vida, les noves situacions viscudes o els contextos que més ens amoïnen. Separar el gra de la palla en l'àmbit personal implica silenciar el discurs sobre els altres, controlar les distraccions i sorolls, i contemplar-me com a fruit per a mi mateix i per als altres.

Andreu Ibarz

Director general de Blanquerna-URL i professor de la Facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna-URL

Mirada al món

Ramadà islàmic i valors compartits

Enguany el Ramadà, el novè mes del calendari lunar islàmic en què la comunitat musulmana practica el dejuni, cau en ple estiu. Des del 20 de juliol passat, també a Catalunya, milers de musulmans nouvinguts a casa nostra, durant les hores de sol, s'abstenen de menjar, beure, fumar i tenir relacions sexuals, tot commemorant la revelació de l'Alcorà al profeta Muhàmmad, i al vespre, després que el sol s'ha post, trenquen el dejuni amb la família, amics o veïns, o bé en els espais habilitats com a oratoris arreu del país. En algunes poblacions on l'assistència a les nostres esglésies ha minvat visiblement i en un temps en què els temps litúrgics incideixen poc en la vida social, la presència i la pràctica religiosa dels nostres germans musulmans provoquen certes perplexitats en un bon sector de la societat, i fins i tot poden arribar a incomodar. En tot cas, a tots, creients i menys creients de tradició

cristiana, poc o molt practicants, ens interpel·len d'alguna manera i ens recorden alguns valors que són importants per a tothom.

El portaveu del Consell Islàmic de Catalunya, Mohammed Halhoul, defineix el Ramadà com un període d'una simbologia profunda durant el qual «el fet de sentir en primera persona la privació impulsa l'ésser humà a sentir el patiment dels altres, i també a compartir, a donar, a oferir a qui no té», i subratlla que això és especialment necessari en un temps de crisi econòmica com l'actual.

En un context mediàtic en què es promou un consum il·limitat de tot allò que pugui ser font de plaer i de confort, no ens fa mal que ens recordin que allò que ens fa més lliures i més forts com a persones no és tenir i disposar de tot en abundància, sinó ser capaços de ser nosaltres

mateixos tenint poc i saber compartir amb els altres també en situació de precarietat.

L'autosuficiència ens allunya de Déu i dels altres. Sentir-nos necessitats d'allò més fonamental com pot ésser l'aliment, ens hi apropa, perquè ens fa cercar el seu ajut. El dejuni en si mateix, com qualsevol altra pràctica religiosa, no té cap valor si no ens obre el cor cap a Déu i ens fa més sensibles a les necessitats dels altres. Ara bé, si renunciem voluntàriament a coses lícites i possibles per amor de Déu i dels germans, certament això ens forja i ens enforteix com a creients i com a éssers humans.

Tant de bo que l'esperit genuí del Ramadà islàmic pugui ajudar la nostra societat de matriu cristiana a recuperar valors com l'esforç, la constància o la continència, i tot plegat cooperi a un estil general de vida més integrat i integrador, més sobri i més solidari.

Cinto Busquet

Capellà i teòleg

Aclariment

Per un error involuntari, en l'article sobre els monjos màrtirs del monestir de Montserrat, publicat en l'edició del dia 15 de juliol passat, faltaven tres noms: el G. Emilià M. Guilà, el P. Pere Vallmitjana i el G. Narcís Vilar. Es dona el cas que tots tres reflecteixen també la pluralitat a la qual feia referència l'article, i sobretot la decisió i la fermesa en la confessió de la fe fins a donar la vida per Crist.

P. IGNASI M. FOSSAS, prior
Monestir de Montserrat

Vacances diferents, per a temps de crisi

Vacances; una cosa que tots desitgem, però que per a moltes famílies no podran ser com en anys anteriors, viatjar a països i platges tropicals o fins i tot al nostre país a zones turístiques en hotels de luxe, etc. Primer de tot, no sentir-nos desgraciats i posar a treballar la imaginació, que tot i que li diguin «la boja de la casa» per inventar-te unes vacances al teu pis de tot l'any cal una mica de bogeria, però hi ha alternatives! Per exemple, una bona tarda de cinema familiar, els petits de la casa fent alguna interpretació teatral—i els agrada molt disfressar-se—o la lectura infantil adient a les seves edats.

Els que vivim a Màlaga tenim unes platges meravelloses, i una altra opció pot ser el camp, que constitueix un pla de lleure familiar amb èxit assegurat. La nostra província compta amb excursions molt diferents a la muntanya, aprofitant per ensenyar-los als més petits els secrets de la natura, el capvespre allunyat de les llums de la ciutat. Pensar el que els nostres avantpassats van mirar al cel, ple de tresors per descobrir, i la poca atenció que nens i grans donem avui a un dels regals més grans que Déu va deixar a l'home des de la Creació. Bé, i no us explico el que és una sessió de fotos familiars comentada pels grans. Aquests són uns records que mai no oblidaran.

L'important és que es diverteixin, ensenyin i ajudin a pensar. També, a desenvolupar la imaginació, per curar-se del realisme rampant en el qual som immersos.

Que tingueu un estiu feliç, de cor us ho desitjo!

MARÍA MUÑOZ
Màlaga

Agafats de la mà

Una circumstància trista que passa actualment són les separacions de matrimonis, cosa que es dona amb naturalitat en la majoria dels casos, i com si no fossin dramàtics.

En contraposició i afortunadament, causa emoció veure pel carrer parelles grans agafades de la mà i que es donen suport l'un a l'altre per anar a comprar, al metge o simplement de passeig.

És la conseqüència d'una vida

No tingueu por

He llegit un article commovedor que comença així: «És dur continuar amb un embaràs quan el fill que ve té una esperança de vida de minuts, hores o dies. A l'hospital de Sant Joan de Déu de Barcelona, però, saben que els pares que trien aquest camí, en mirar enrere, no ho canviarien per res, per això estan elaborant un protocol per acompanyar els pares i que els nens, sense patir, visquin una vida curta però plena.»

Aquests pares, amb el cor trasbalsat pel dolor, prenen els seus fills en braços, els gronxen, el bressen, els besen amb suavitat infinita, els donen tot l'amor que hi ha al seu cor i els parlen, com aquell pare que agafa les nenes siameses, que van néixer abraçades amb un sol cor i va ser impossible salvar, tot i que gairebé no respiraven, els deia una vegada i una altra: «Sóc aquí, no tingueu por, el pare és aquí, no tingueu por.»

Contràriament, a Espanya les dones que decideixen interrompre l'embaràs són cada vegada més joves, i moltes no saben bé el que aquest acte terrible representa. Hauria de ser obligatori per a les mares que decideixen avortar veure abans el seu fill en una ecografia i sentir els batecs del seu cor. Moltes no avortarien veient el nadó dintre seu i podrien murmurar: «Fill, no tinguís por, la mare no et llençarà.»

M. ROSA BONALS
Terrassa

d'unió i estimació per la qual sens dubte han lluitat, i l'han aconsellat.

Han sabut perdonar, han sabut estimar, han sabut comprendre's i al final de les seves vides continuen agafadets de la mà, sinònim d'amor, que això sí que ho supera tot.

M. DEL CARMEN MALET
Barcelona

Deixar el llast i mantenir-se surant

Quan al naufrag li arriba l'aigua al coll, la primera batalla que ha de fer és la de la supervivència, sempre tenint al cap la idea clara que la salvació passa per construir una bona embarcació, dur-la a port i governar-la adientment. Espanya, com ha reconegut el ministre d'Economia, fa esforços notables per mantenir-se surant. Malauradament la situació en la qual ens trobem no es correspon ni amb els esforços ni amb la potencialitat de l'economia espanyola.

Crec que cal continuar enviant el missatge que Espanya és un país solvent, continuar remant en la bona direcció i esperar que l'assetjament irracional dels mercats es vagi corregint. Aquest missatge de credibilitat i confiança ha d'anar reforçat per un Govern que tingui clar el port cap al qual ens adrecem i les passes en la ruta reformista empresa, tot i que haurà de llençar aviat el llast que representa haver negat la crisi i vivint com si no existís.

SUSO DO MADRID
La Corunya

«Bàrbara Castro: heroïna i, a sobre, bonica»

«Silenci mediàtic», així comença Eulogio López el seu article a dalt

indicat. Doncs sí, Eulogio, tens tota la raó, he volgut saber més i a Google només *Religió en Libertad* es fa ressò d'una entrevista que li fan al seu marit a *La Gaceta* als pocs dies de la seva mort. Quina pena no comentar el que veritablement és un testimoni estremidor, cosa que fa gran la persona que dona la seva vida per la de la seva filla i per amor a Déu. Diuen que callar el patiment dels altres és covardia. No vull pensar això, i a més Bàrbara era una col·lega dels mitjans perquè Bàrbara era periodista, encara amb més motiu, crec que parlar oportunament és un encert. Per què no s'ha fet homenatge a aquesta mare coratge?

Ignacio Cabezas, el seu marit, comenta que el «15 de juliol del 2012 el diagnòstic mèdic va caure sobre ells com una llosa. "La Bàrbara feia temps que es queixava d'una nafra a la boca. Finalment va anar al dentista, que ens va enviar al maxil·lofacial. Allà li van dir que no feia gaire bona cara." Calia fer proves, iniciar tractaments... i tot posava en perill Barbarita, la nena que venia en camí. "La meua dona va dir des del principi que la nostra filla naixeria el dia que Déu volgués, ni un abans." Només se li va poder practicar una petita intervenció a la llengua que li va provocar, a més, "dolors que ni tan sols imaginava que existissin". Continua explicant Ignacio que la Bàrbara i ell intuïen ja que la seva història, el seu patiment, serviria per donar testimoni, per fer veure als altres la força que dona l'amor de Déu. Pregaven matí i nit i somiaven amb el final del desert de patiment. Però junts.»

Bàrbara Castro García va morir el 4 de juliol a Còrdova. Estic segura que el seu testimoni—tot i que de moment l'hagin silenci—arribarà als confins de la terra. Descansa en pau mare cristiana i valenta!

RITA VILLENA
Màlaga

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Crisi de fe

Cada dia per esmorzar, dinar i sopar tenim «crisi». És clar que es tracta de l'econòmica. I la crisi de fe, però? Ningú no en parla. Existeix? Com superar-la?

Reduir la crisi que patim a la dimensió econòmica seria com considerar que només existeix la part que es veu d'un iceberg, amb el perill consegüent per als navegants. Per a molts, però, encara es redueix tot a la dimensió econòmica i tenen l'esperança vana que, si s'injectés capital, tot tornarà a fluir plàcidament. Avui ja són molts, però, els economistes que veuen que es tracta d'una crisi de fonaments, d'una crisi ètica. Com no veure la maldat del que passa amb les escomeses ferotges dels «mercats» sobre les economies de les nacions? L'afany d'uns pocs per enriquir-se excessivament porta la majoria a la misèria. I si no es torna a la virtut ens caurà el caos i el terror. L'amenaça del retorn de sistemes totalitaris cada vegada és més possible quan es conjunta una gran crisi econòmica amb una gran crisi ideològica o de sentit. I la crisi de fe és al centre de tot això. És clar que existeix i ments lúcides ens n'adverteixen. Benet XVI ho deia a Friburg i ens ho recordava fa poc en la seva carta dominical el cardenal de Barcelona: «El nucli de la crisi de l'Església a Europa és la crisi de fe.» Tot el que passa no és aliè al fet que, en gran part, els cristins hem deixat de ser llum del món i sal de la terra. L'enfosquiment de la fe es tradueix en enfosquiment de civilització, perquè la nostra civilització europea té arrels cristianes i quan el mal afecta l'arrel es nota en tota la planta. Són temps per tornar a creure, per tornar a posar Déu i a l'ordre natural creat per Ell al centre de la realitat. Per això es convoca un Sínode per a la nova evangelització i un Any de la Fe. A grans mals, grans remeis, i el mal que ens afecta necessita cura radical, una cura de fe. En paraules de Benet XVI: «Si la fe no adquireix vitalitat nova, amb una convicció profunda i una força real gràcies a la trobada amb Jesucrist, totes les altres reformes seran ineficaces.» I això que ens diu el Papa només té lloc en la santedat, en la vida d'homes i dones que decideixen per sobre de tot fer la voluntat de Déu, viure l'alegria de la fe en totes les dimensions de la vida. Joan Pau II, em sembla, ho va dir fa anys d'aquesta manera: «Doneu-me una dotzena de sants i canviaré el món.» Per tant, el remei existeix i és al nostre abast amb l'ajuda de Déu.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

[CatCristEstiu]

SUPLEMENT D'ESTIU CULTURAL I SOLIDARI

NÚM. 6

Guspires d'espiritualitat

«Stabilo Boss»

Marc
Vilarassau i
Alsina

Coneixeu els marcadors fosforescents? N'hi ha de diverses marques, però només n'he trobat uns que no traspassen el paper de Bíblia: *Stabilo Boss*. Són els meus preferits. Sempre en porto un al damunt, mai no se sap, quan menys t'ho esperes pots trobar una frase o una paraula que ressalti sobre totes les altres i no vols que se t'escapi. Les paraules de cop prenen relleu, s'il·luminen, és quelcom físic, com una iridescència que les fa resplendir i brillar amb llum pròpia, com les estrelles fugaces. Com retenir

l'esclat fulgurant d'una paraula? Jo ho faig amb aquests marcadors fosforescents. De seguida que en trobo una, la subratllo, li passo pel damunt aquest «fixador de llum en el paper» i ja sé que no se m'escapa. Com podeu suposar, m'encanten els llibres marcats, subratllats, il·luminats per la lectura d'un altre. M'encanta llegir i trobar-me un subratllat, una creu, un punt, un comentari al marge... Vol dir que per aquella paraula hi ha passat algú abans i s'hi ha trobat a gust. M'encanten els llibres que són com els camins,

plens de fites que ha deixat algú que hi ha passat abans que jo.

L'*Stabilo* és la meva canya de pescar paraules, gràcies a ell, les retinc i les puc trobar després fàcilment. Moltes me les transcriu després a l'ordinador o a la meua llibreta personal i potser, més tard, les pugui oferir jo a algú altre que les necessiti.

Penso que Déu té també un *Stabilo* i li agrada fer-lo servir. Ell també subratlla paraules, gestos, mirades, rostres... que després repassa i repassa. La nostra vida està plena de les marques i subratllats que Déu fa. Per això cal que ens aturem de tant en tant per adonar-nos de què és el que Déu subratlla. Segur que ens enduem més d'una sorpresa.

Pregar és posar-se al costat de Déu i observar com Ell llegeix la nostra vida i la vida dels altres, contemplar amb quina fruïció la subratlla, la marca, la rellegeix i queda tan sovint com enlluernat per una llum que només Ell capta. Pregar és adonar-nos que la nostra vida ha estat marcada, per Algú que ens estima, amb un rotulador fosforescent.

Curiositats històriques

La pesta igualadina de l'any 1589

Al llarg del segle XVI el Principat de Catalunya sofí, de manera intermitent, uns trenta-cinc anys de pesta. L'epidèmia de més incidència en la població fou la que s'estengué de 1586 a 1592. La població igualadina sofí tres períodes de pesta, durant els anys 1501, 1515 i 1589. La darrera epidèmia, la de 1589, fou la que tingué una major irradiació a casa nostra i durant la qual els frares caputxins, tot just arribats a Catalunya l'any 1578, es mostraren atents a les peticions d'ajut formulades per les poblacions per tal d'acudir a atendre els empestats, però no disposaren pas sempre del personal suficient per poder fer-se presents a les distintes morberies situades al Principat. Per exemple, l'any 1589, en plena pesta bubònica, al ministre provincial dels caputxins li fou impossible de poder prestar l'ajut sol·licitat pels Consellers del municipi d'Igualada, tal com es desprèn de la lectura de la documentació. En el *Llibre de la Universitat* d'Igualada hi ha registrada aquesta petició del municipi adreçada el 2 de

Personatge català vestit amb roba divuitesca, segons una xilografia divulgada per l'estamper manresà Pau Roca.

«Els frares caputxins oferiren un auxili excel·lent als contagiats de la pesta arreu, tant a Catalunya com, sobretot, al Rosselló»

juliol de 1589 als frares caputxins: «Estam los habitants de esta universitat en principi de algun moviment de mal contagiós, y dubtós no sie pesta, y per suplicar al S[enyor] relleve tant gran càstich ço nos commina y extirpar y reprimir tots vicis e instruir la gent en actes de cristiandad, havem determinat scriur esta a V[ostre] Paternitat, suplicant-lo se servesque fer-nos caritat en trametre-nos dos pares de aqueixa religió [dels caputxins] qualssemblant efecte convenen, que ultra que será fer-ne servey a N[ostre] S[enyor] nosaltres ho rebrem en molt singular caritat.»

A aquesta petició, fra Bernardí d'Alhama, en nom del ministre provincial dels caputxins, hi respongué amb aquests termes: «No'm és possible poder jo correspondre al que V[ostre]s M[ercès]s demanan, però scriuré, vista la present, al pare provincial per home propi, y li enviaré la de V[ostre]s M[ercès]s en lo que li sie possible. N[ostre] S[enyor] a V[ostre]s M[ercès]s guarde. De aquest convent de Montcalvari de Barcelona a 21 de Juliol

del any 1589. A la ordinació de V[ostres] M[ercès]s.» *Fr. Ber[nardi]no de [Alhama] de Aragón, indigno guardián*

Al llarg del segle XVII, amb l'augment vocacional i amb una institucionalització més ben organitzada al servei dels empestats, els frares caputxins oferiren un auxili excel·lent als contagiats de la pesta arreu, tant a Catalunya com, sobretot, al Rosselló, territori que llavors formava part de la Província de framenors Caputxins de Catalunya.

Durant l'epidèmia de pesta del 1589 a Igualada hi van destacar, de manera heroica, els religiosos agustins calçats, presents a la població des de l'any 1393. Fou en aquesta circumstància que els agustins es guanyaren el sobrenom de «frares de la pesta».

L'any 1609, finalment, els frares caputxins aconseguiren de fundar a Igualada un convent que dedicaren a l'estigmatització de Sant Francesc i que, dos segles després, fou arrasat per les tropes napoleòniques. Amb la restauració de la vida caputxina els frares dedicaren l'actual convent a la Immaculada Concepció.

El gravat que acompanya aquest retall d'història mostra un personatge català, vestit amb la indumentària divuitesca, tot esguardant unes despulles humanes en temps de pesta.

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins de Catalunya

La història del nostre calendari

L'Església acceptà el calendari romà, però hi féu modificacions

Durant els primers segles de l'expansió del cristianisme les esglésies cristianes van anar seguint el compte dels anys i els dies del mes tal com era, a l'imperi romà, el calendari vigent per a tothom. Però una cosa tingué de seguida en compte: la distribució setmanal dels dies tal com feia l'església de Judea des de sempre, que era tal com feia tothom al país de Jesús. Només s'hi féu un canvi de seguida: el dia de descans setmanal, amb el culte a Déu, que per als jueus era el dissabte (el mot *sabbat* significa precisament descans) passà l'endemà, primer dia de la setmana, perquè era el dia de la resurrecció del Senyor (el que ara en diem diumenge), del qual se seguí dient que era el primer de la setmana i no l'últim com avui posen els calendaris i creu molta gent.

Pel que fa a la xifra dels anys, totes les esglésies van seguir enumerant-los des de la fundació de Roma (*ab Urbe condita*, deien en llatí, «des de fundada l'Urbs», i l'Urbs era Roma) i escrivien abreujadament *a.u.c.* No va ser fins al segle sisè que es va acordar designar-los a partir del naixement de Crist, seguint el càlcul que el monjo Dionís l'Exigu va fer. Ja en parlarem.

Ara bé, la setmana, que els cristians calcaren de la dels jueus, ja existia també en altres calendaris com en el dels caldeus (o babilonis), els quals precisament l'havien establert abans de la institució setmanal en el poble hebreu, que la va copiar d'ells i no féu altra cosa que donar-hi un sentit religiós. I acabà, amb el temps, sent adoptada també pels grecs i els romans. Aquests ja l'havien adoptada també al segle primer

Sant Silvestre I i l'emperador Constantí (fresc a la basílica de Quattro Santi Coronati de Roma).

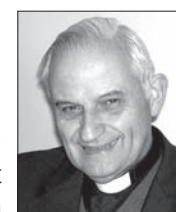
de la nostra era, però sense perdre la nomenclatura de *calendes*, *nones* i *idus*. Els babilonis designaren amb els noms dels astres mòbils aparents del cel (Sol, Lluna i cinc planetes) els set dies de la setmana, i els romans els traduïren en noms llatins: *dies Solis*, *d. Lunae*, *d. Martis*, *d. Mercurii*, *d. Jovis*, *d. Veneris*, *d. Saturni*, o sigui dia del Sol, d. de la Lluna, d. de Mart, d. de Mercuri, d. de Júpiter, d. de Venus i d. de Saturn. En cristià ben aviat es decidí canviar la cosa i el primer es digué *dies dominica* (dia del Senyor) i l'últim *dies sabbati* (dia del sàbbat), i d'aquests noms llatins vénen els nostres *diumenge*, *dilluns*, *dimarts*, *dimecres*, *dijous*, *divendres* i *dissabte*. En anglès el primer i l'últim

«El mot *diumenge* s'ha fet començar amb di- com els altres dies per analogia, però sembla que durant molt de temps es digué *domenge* (de *dominica*)»

encara no es diuen amb nom cristià, ja que conserven la traducció de com ho deien els romans: *Sunday* i *Saturday*. En castellà passà com al català, però no posaren *dies* davant i quedà com sabem. I pel que fa a la nostra llengua cal notar que el mot *diumenge* s'ha fet començar amb di- com als altres dies per analogia, però sembla que durant molt de

temps es digué *domenge* (de *dominica*), com encara es diu en certs parlars de la part sud de Catalunya i en valencià.

Ara bé, per a l'ús litúrgic el papa Silvestre I a principis del segle IV va canviar la nomenclatura per fer-la més cristiana: com que els noms dels planetes també són noms de déus pagans determinà que dimarts, dimecres, dijous... es designessin amb els termes *feria II*, *feria III*, *feria IV*... (festa segona, tercera... de la setmana), deixant *dies dominica* i *dies sabbati* per als altres dos dies. I així s'han designat els dies de la setmana en els llibres litúrgics fins avui dia en les edicions en llatí.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Pelegrins a Terra Santa

Ara sí... marxem cap a Jerusalem!

Anna
Robert
Fustero

Comença el compte enrere. En el moment en què escric aquest article ens queda menys d'una setmana per agafar el vol des de Barcelona cap a Tel Aviv. El cas és que d'aquí a ben poc començarà el pelegrinatge esperat. I com tots els darrers dies abans d'un gran esdeveniment, ens trobem ultimant els detalls i les informacions: els bitllets, el dossier del pelegrinatge amb els cants, les laudes i vespres, informació del recorregut o les lectures que llegirem durant les celebracions de l'Eucaristia; el canvi de moneda, etc.

Ens disposem, doncs, a ser deixebles pelegrins. Així ens ho ha recordat a través d'unes paraules enviades amb motiu d'aquest pelegrinatge Mons. Francesc Pardo, bisbe encarregat de la pastoral de Joventut a la Conferència Episcopal Tarraconenses (CET). «Tots, quan escoltem en les narracions evangèliques els noms mar de Galilea, Betlem, Natzaret, Mont Tabor, Jerusalem, Jordà... hem imaginat i hem somniat trepitjar aquestes indrets, per seguir les petjades de Jesús. En la vostra visita al seu país quedareu astorats contemplant l'indret del seu naixement, reviureu l'anunciació i la vida familiar a Natzaret, podreu escoltar-lo de nou a la riba del llac, o a la muntanya de les benaurances, emocionar-vos en el cenacle i agrair el regal de l'Eucaristia, acompanyar-lo pels carrers de Jerusalem en el camí de la creu, agenollar-vos al calvari i afirmar amb joia la seva resurrecció en el Sant Sepulcre», ens diu el bisbe. Tot seguit, ens recorda que som pelegrins i hem de viure'l com el que som, generant fraternitat, escoltant, preguntant, pregant, celebrant o impressionar-nos per cada detall i racó.

I acaba dient: «Tots aquests dies ajudeu-vos els uns als altres a esdevenir pelegrins. Estarem ben units en la fe, l'amor i la pregària. Que Déu beneeixi el vostre pelegrinatge.»

Doncs amb darrer missatge d'enviament... marxem a Terra Santa! Barcelona, Tel Aviv i directes a Natzaret. El primer dia, imagino que cansats després de tot el viatge, arribarem a Casa Nova de Natzaret, un allotjament dels frares franciscans, situat davant de la Basílica de l'Anunciació, per celebrar la nostra primera eucaristia ja a Terra Santa i compartir tot allò que esperem. Només demano al Senyor que el nostre cap ple de pensaments, problemes i neguits descansi en Ell, que girem els ulls i el cor a Jesús i que estiguem ben desperts. «Veni a mi els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar» (Mt 11, 28).

«Només demano al Senyor que el nostre cap ple de pensaments, problemes i neguits descansi en Ell, que girem els ulls i el cor a Jesús i que estiguem ben desperts»

radioestel.cat

Espai de trobada, participació i diàleg

Actualitat

Cultura

Blogs

Ràdio

en directe

a la carta

RUTES ESPIRITUALS PER CATALUNYA

Eduard
Brufau

El gran barroc del Maresme

La comarca del Maresme conserva dos gran temples amb obra barroca: la basílica de Santa Maria de Mataró,

i l'Assumpció d'Arenys de Mar. La primera és coneguda sobretot per les seves dimensions i la valuosa capella dels

Dolors. La segona posseeix un dels tres grans retaules barrocs que es conserven a Catalunya.

MATARÓ

Santa Maria, el cor espiritual de Mataró, és una de les basíliques més grans i impressionants de Catalunya. Des de la plaça que té al davant en veiem la façana de començament del segle XX, d'un estil eclèctic, amb tot d'imatges de sants i santes. Però no ens adonem de la grandiositat de la basílica fins que som a dins. Les dimensions de la nau són realment imponents i tant l'estil barroc en què està construïda com la decoració pictòrica de les parets i de la volta li donen molta solemnitat.

En aquest espai tan gran hi ha hagut lloc al llarg dels segles per construir-hi diverses capelles, en estils força diferents. La primera que trobem a mà dreta és la del Santíssim, decorada amb pintures de l'artista modernista Enric Monserdà. Hi podem veure diferents escenes de la vida de Jesús, totes elles d'una gran sensibilitat. El sostre, amb tot d'estels daurats sobre un fons blau, és un veritable cel estrellat que convida a reconèixer i viure el misteri de la fe. Tornem a la nau central i arribem fins a davant de l'altar, cobert per un baldaquí. A un costat hi ha el conopeu, que ens recorda que som en una basílica, i

a la paret del fons del presbiteri veiem una bonica imatge de la Mare de Déu, envoltada de les patrones de Mataró, santa Juliana i santa Semproniana, popularment conegudes com «les santes». A la banda de l'Epístola trobem en una altra capella un treballat altar barroc, ple d'imatges emmarcades per columnes salomòniques i tot recobert de pa d'or.

Però sens dubte la capella més coneguda és la dels Dolors. Situada al costat de l'Evangeli, una mica amagada, s'hi accedeix per una porta barroca policromada de formes sinuoses. En entrar-hi comprem per què és una de les meravelles del barroc català. Obra d'Antoni Viladomat, tota la capella està profusament pintada, sense cap espai a les parets o la volta que quedi per decorar. Darrere l'altar hi ha el retaule amb

la commovedora imatge de la Mare de Déu, que amb Crist mort als braços sembla encarnar tot el dolor de la humanitat. Les escenes de la Passió de

Crist les trobem en diverses teles de grans dimensions penjades als murs de la capella. Completen la decoració les espectaculars gelosies, plenament barroques, daurades i molt treballades, que donen al conjunt un cert aire entre cortesà i teatral, d'altra banda molt propi de l'època. Amb tot el seu esplendor la capella dels Dolors és la joia de la corona de la Basílica de Santa Maria de Mataró.

ARENYS DE MAR

Ben a tocar de la riera s'alça majestuosa l'església de l'Assumpció d'Arenys de Mar. A tot l'exterior hi predominen les línies barroques, sobretot a la façana principal. Aquesta parròquia és coneguda principalment per l'espectacular retaule barroc de l'altar major, del qual aquest 2012 se celebren els 300 anys.

En efecte, una vegada som a dins aquest gran retaule de fusta és el protagonista indiscutible de tota la decoració litúrgica de l'església. A partir de la imatge central de la Mare de Déu sent enduta al cel envoltada d'àngels, creix la resta del retaule. A poc a poc els ulls van descobrint, enmig de tanta profusió escultòrica, quatre escenes de la vida de la Mare de Déu, els evangelistes, apòstols, sants, una multitud d'àngels i, coronant tota l'obra, el Pare Etern. Com en

tot gran retaule barroc, el daurat del pa d'or brilla amb intensitat i reforça les línies corbes que li va donar l'escultor, Pau Costa, autor també del retaule barroc de Cadaqués.

El sagristà de la parròquia, Francesc Bosch, ens explica que l'any 1936 «el retaule es va salvar *in extremis* gràcies

a la intervenció del conseller de cultura de la Generalitat, Bonaventura Gassol, i només es van perdre algunes de les imatges. No hi va haver tanta sort amb la resta de retaules de les capelles laterals i les trones, que van ser cremats a la plaça.» Malgrat aquesta destrucció ens sembla que l'aspecte de l'església

conserva un aire plenament barroc. Francesc Bosch ens aclareix que «passada la guerra l'arquitecte Cèsar Martinell va dissenyar els altars, les trones, l'altar i el cadirat

del presbiteri inspirant-se en el barroc, cosa que fa que no desentonin amb el retaule».

En passejar per la nau principal i alçar els ulls ens adonem que l'arquitectura de l'església no és pas barroca, sinó gòtica. La nau està coberta amb la típica volta de creueria, d'arcs ogivals fins i elegants. Aquesta sobrietat passa fàcilment desapercibuda davant l'explosió de formes i llum del retaule. Finalment fem cap a la capella baptismal, amb una pica del segle XVI i amb pintures murals de l'artista Josep Obiols, famosos sobretot per la decoració de

la sagristia del monestir de Montserrat. Aquí el pintor representa el baptisme de Jesús al Jordà amb una sensibilitat càlida i propera.

Al'església d'Arenys de Mar l'arquitectura gòtica, l'escultura barroca i la pintura contemporània es donen la mà sense estridències. Tots els estils, en definitiva, estan al servei de la Bona Nova.

Troba't a Lourdes des de 39'99€

Stop flying,
start vueling.

El preu indicat fa referència a ofertes disponibles per vols directes des de determinats aeroports nacionals segons disponibilitat de destinacions en el moment de llançament d'aquesta promoció i fins el 17 de Setembre de 2012 i correspon al preu final per trajecte sense incloure càrrecs per serveis addicionals i pagament amb targeta. Per més informació sobre preus, reserves i resta de condicions consulta la nostra web www.vueling.com, app mòbil, truca al centre de serveis o apropa't a la teva agència de viatges. Vola!

Vacances

Misses a llocs d’estiueig de la costa

ALDEA, L'
Parròquia de Sant Ramon
D.: 12.00 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 18.30 h.

ALELLA
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

ALTAFULLA
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.

AMETLLA DE MAR, L'
Parròquia de la Purificació de Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

AMPOLLA, L'
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.30 h, D.: 8.30 h, 11.00 h, 19.30 h.

AMPOSTA
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 11.30 h, 19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h.

ARENYS DE MAR
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.00 h, 19.30 h.

BEGUR
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h.

BENICARLÓ
Parròquia de St. Bartomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 11.030 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 19.30 h.

BLANES
Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família (Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

CABRERA DE MAR
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell D.: 11.00 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

CABRILS
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

CADAQUÉS
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h.

CALAFELL
Parròquia de la Santa Creu

V: 20.30 h. D. : 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V: 19.00 h, 20.00 h. D. : 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

CALDES D'ESTRAC
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme
V.: 18.45 h. D.: 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.

CALELLA DE LA COSTA
Parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h, 17.30 h.

CALELLA DE PALAFRUGELL
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 20.00 h,

CALONGE
Parròquia de Sant Martí
V.: 18.30 h. D.: 11.00 h,

CAMBRILS
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h, 12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí, D.: 11.30 h, 19.00 h.

CANET DE MAR
Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 11.00 h.
Capella Residència Guillem Mas
V.: 20.45 h. D.: 8.45 h.

CASTELL D'ARO
Parròquia de la Nativitat
D.: 10.00 h.
Ermita del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.30 h. .D.: 11.00 h.

CASTELLDEFELS
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h. 13.00 h, 20.00 h.

Capella Bella Mar
V.:19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Vista Alegre
V.:19.00 h. D.: 10.00 h.

Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

CASTELLÓ D'EMPÚRIES
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h.
D.: 9.30 h, 11.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.:16.30 h.

COMA-RUGA
Parròquia de Sant Ramon
V: 19.00 h, 20.00 h.
D. : 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h,

Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h, 20.00 h, 21.00 h.

CREIXELL
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.

CUBELLES
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.

CUNIT
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.

DELTEBRE
Parròquia de l'Assumpció de Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.

Parròquia de Sant Miquel Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.

EMPÚRIES
Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

ESCALA, L'
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 12.00 h, 20.30 h.

ESTARTIT, L'
Parròquia de Santa Anna
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

HOSPITALET DE L'INFANT, L'
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V: 20.00 h. D.: 10.00, 20.00 h.

LLANÇÀ
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h. (Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h. (Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h. (Port)

LLAFRANC
Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h

LLORET DE MAR
Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze V.: 21.15 h.

MALGRAT DE MAR
Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, Residència Natzalet
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

MASNOU, EL
Parròquia de Sant Pere
V.:19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.:20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.:21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

PALAFRUGELL
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

PALAFOLLS
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís D.: 11.00 h.

PALAMÓS
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
D.:20.30 h.

PENÍSCOLA
Parròquia de la Mare de Déu del Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, Peñismar V.: 20.00 h.
Cassal Socio-cultural D.: 19.30 h.

PINEDA DE MAR
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

PLATJA D'ARO
Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 18.30 h, 20.00 h.

PORT DE LA SELVA, EL
Parròquia de la Mare de Déu de les Neus
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.

PREMIÀ DE MAR
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.:19.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h, 19.00 h.

ROSES
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 20.00 h.

SALOU
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h.
D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.

El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

SANT ANTONI DE CALONGE
Parròquia de Sant Antoni
JULIOL - V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
AGOST - V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.

SANT ANDREU DE LLAVANERES
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 18.450 h, D.: 10.00 h.

SANT FELIU DE GUÍXOLS
Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria Assumpta
V.: 18.00 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
D.: 11.00 h.

SANT GENÍS DE PALAFOLLS
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

SANT POL DE MAR
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

SANTA CRISTINA D'ARO
Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

SANTA SUSANNA
Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h.

SEGUR DE CALAFELL
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h, 20.00 h.

SELVA DE MAR, LA
Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

SITGES
Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Santuari El Vinyet
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h.

TORREDEMBARRA
Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 11.00 h.
Capella Clarà D.: 10.00

TORROELLA DE MONTGRÍ
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.:12.00 h, 20.00 h.
La Providència D.: 9.00 h.
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping *Delfin Verde*
D.: 10.00 h.

TOSSA DE MAR
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.

VENDRELL, EL
Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D. : 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

VILANOVA I LA GELTRÚ
Parròquia de Santa Maria de la Geltrú
V.:19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.

Parròquia de Sant Antoni Abat
V.:20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.:19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 19.30 h.

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.:19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

VILASSAR DE MAR
Parròquia de Sant Joan
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

VINARÒS
Parròquia de l'Assumpció de Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.

Diari de bord

Caricaturista evangelitzador

En alguns creuers viatja un caricaturista. Ignoro quines són les seves condicions laborals referents a la Companyia Naviliera. El cas és que es fan presents en qualsevol part del vaixell i –com els de les rambles barcelonines– exposen algunes de les seves caricatures i s'ofereixen per fer-les a l'instant. En vaig conèixer un, al meu entendre bastant mediocre, que perseguia a tothom fins aconseguir que algú s'assegués davant seu per ser caricaturitzat sorbe el paper. Prometia que faria el dibuix en set minuts però, en realitat, trigava, com a mínim, mitja hora. Perquè a més de dibuixar es dedicava a parlar amb el client.

Un dia va venir a veure'm una senyora que estava molt molesta amb aquest dibuixant. Em va explicar que va començar a tirar-li floretes: «Vostè, senyora, té uns ulls molt expressius... El nas molt proporcionat, molt bonic... però el seu cor està trist. ¿Li passa alguna cosa? ¿Què li fa mal en aquests moments?»

La senyora seguia explicant que les preguntes que li feia eren cada cop més personals; més íntimes. Fins que va arribar el moment en què no va aguantar més, es va aixecar i el va deixar plantat. Volia anar a denunciar-lo a la direcció però no ho va fer. Va preferir parlar-

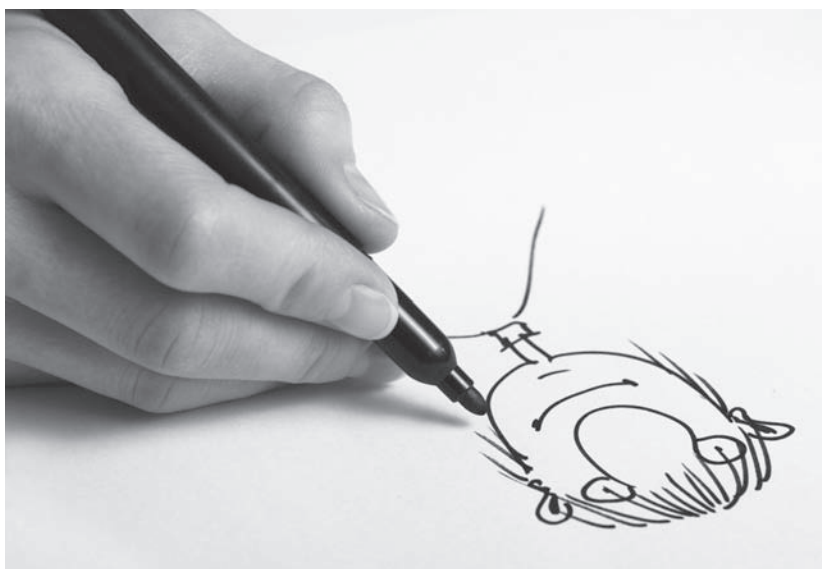
ho amb mi abans de fer res.

Em va agafar desprevingut: no sabia qui era aquell personatge. Li vaig dir que faria el que pogués per saber més sobre la qüestió.

Un dia el vaig trobar assegut com de costum, esperant pescar clients.

Em vaig asseure al seu costat i em vaig presentar. D'entrada es va posar molt nerviós, es va tancar en banda i va dir que no tenia res a parlar amb mi. Em va picar encara més la curiositat i li vaig preguntar directament què feia amb la gent a part de dibuixar la seva caricatura. I llavors va buidar el pap: «Miri vostè. Jo pertanyo a l'Església... de Xile, i, com vostè, em dedico a predicar Crist. Tinc set de salvar ànimes, d'alliberar-les de les urpes del Maligne. Aquí en aquest creuer hi ha molt pecat, molt vici, moltes víctimes del Maligne. Jo em dedico a alliberar-les. És la meva obligació.»

Li vaig preguntar com reaccionaven

«En vaig conèixer un que perseguia a tothom fins aconseguir que algú s'assegués davant seu per ser caricaturitzat sobre el paper»

Alfred Matas i Pericé

Sacerdot diocesà
Col·laborador de
l'Apostolat del Mar
alfred.matas@hotmail.com

els clients i va contestar: «La majoria respon malament. Estan molt atrapats pel pecat. Però alguns pocs accepten el meu missatge i llavors els dono fulletons perquè puguin llegir i es converteixin. Que es penedeixin del seus pecats. Que sàpiguen que Déu és misericordiós. Que mitjançant la meva església rebran el perdó i recuperaran la pau.»

Vaig intentar qüestionar el seu mètode, però vaig veure que qualsevol intent de dià-

leg seria inútil i vaig marxar. Vaig dubtar entre parlar amb la direcció o no fer-ho. Vaig optar per no fer cap comentari ni denúncia. Vaig confiar en el sentit comú de la gent davant aquest acosament apostòlic violent. I, a més, vaig recordar unes paraules de Jesús quan Joan li va dir que havien vist un home expulsant dimonis i no era «dels nostres», i Jesús va respondre: «No li ho prohibiu... qui no està contra nosaltres, està amb nosaltres» (Marc, 9, 39-40).

Viatjant pel món

Els llocs d'Abraham.

Sud-est de Turquia

El camí fins arribar a Urfa pot ser un dels viatges més especials que es poden fer, doncs sempre es tindrà ocasió, si es mira una mica més enllà del pur fet turístic, d'unes realitats sorprenents. El sud-est de Turquia preserva en la memòria dels cristians orientals, i de tots, el fet de ser el lloc on el primer cristianisme va donar fruit. En aquestes terres, el viatger haurà d'utilitzar també la mirada interior, la del voler conèixer.

Urfa, l'antiga Edessa, és una ciutat a Turquia amb un misticisme especial fins avui. En qualsevol època de l'any que es visiti, sempre s'hi troba el mateix ambient pausat, fora del temps i les preocupacions. Al centre històric, actualment, hi ha els llocs on un dels pobles dels descendents del fill d'Abraham, Ismael, més veneren la figura del seu patriarca.

A uns cinquanta quilòmetres més enllà es troba Harran. La visita és a un petit llogarret on hi ha unes quantes cases de fang a l'estil cònic per preservar el calor i el fred, amb unes famílies que es dediquen al turisme. Aquests mateixos nois fan d'experts guies del lloc i t'expliquen sobre unes restes que es perfilen a l'horitzó del que va ser un important centre d'estudi. Avui tan sols pedres. Molt dista la descripció que ens deixa Egèria sobre aquests

«El sud-est de Turquia preserva en la memòria dels cristians orientals, i de tots, el fet de ser el lloc on el primer cristianisme va donar fruit»

Bàrbara Virgil

Rutes bíbliques i expedicions culturals
Ruth Travel

llocs quan ella els visita l'any 383, on donava testimoni de com els cristians venien de tot arreu a venerar els llocs sants també de la tradició d'Abraham. Ens parla d'esglésies i comunitat. Els ascetes cristians que vivien en aquella època apartats del món per tota la Capadòcia, anaven a Harran un parell de cops l'any a peregrinar. Hi havia esglésies, *martyriums*, comunitat.

Visitar els llocs del sud-est de Turquia, després d'haver estat a la Vall de Goreme a la Capadòcia, ajuda a entendre com deuen viure aquells cristians ascetes, però el que més ens emocionarà serà visitar els últims cristians que donen testimoni d'aquella època de presència en el territori sense interrupció, es tracta dels cristians siríacs. Són allà, els seus monestirs són allà.

És per aquest motiu que visitar el sud-est de Turquia és més que viatjar per un espai físic. Més que recórrer unes carreteres, més que fotografiar uns paisatges. Es sobretot un voler saber més per poder veure el valor intangible del que ja no es pot veure amb els ulls i, per tant, no es pot fotografiar; però malgrat això, qui torna del sud-est de Turquia porta en el seu cor una imatge cristiana que ja no es podrà esborrar, com el Mandilion que un dia protegia les muralles d'Urfa.

Santuaries amb història / EL GARRAF, BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

Una ermita pagesa i marinera

EL SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DEL VINYET

Durant totes les entregues anteriors en aquest estiu, sempre hem trescat per santuaris muntanyencs, ubicats en cims alterosos o en planúries rurals quan no en valls frondoses, però fins ara mai ens hem atansat, com sembla que pertoqui a l'època de l'estiu, a un santuari vora el mar, de manera que avui ho fem en el popular del Vinyet, altra hora en remots camps fora vila, entre vinyes ufanoses, i avui engolit gairebé dins de poblat, pel creixement intensiu i constant de les poblacions atretes per les bondats del clima mariner i les lúdiques platges.

Cada any i des del 1648, en què fou establerta com a festa oficial substituint la de les marededéus trobades, pel 5 d'agost Sitges es vesteix de festa. Aquell remot santuari ubicat entre «vinyes verdes vora el mar», que diria Josep Maria de Sagarra, ara embolcallat entre casetes enjardinades, celebra el seu aplec, missa de bon mati, missa solemne amb benedicció, veneració de la imatge i cant dels goigs al migdia, a la tarda rosari, veneració, cant dels goigs i sardanes. No en va Sitges, amb la seva cobla sitgetana, és plaça puntal sardanística.

La llegenda

La llegenda mariana de la troballa de la Mare de Déu del Vinyet és molt bonica i ens remunta a temps força reculats. Va ser un esclau, en aquells temps de moros on hi havia esclavitud, que cavant la vinya del seu amo trobà una petita imatge que pensà d'oferir-la al fill de l'amo i congraciarse amb ells.

De camí a casa, notà que no portava la Mare de Déu, de manera que, pensant que l'havia oblidat, tornà a buscar-la, però li tornà a passar una i altra vegada, fins que entenent que era la imatge que no es volia moure d'aquell indret, anà a cercar l'amo i li explicà. Així es bastí, aquí, el santuari.

Però passant per la història, la realitat és que al mateix indret ja hi havia una vila romana entre els segles I i V, que en ensulsi-se l'imperi restaria com una masia de la ruralia sitgetana, de les tantes que conreaven la vinya, parada i fonda ran del camí de Sitges a La Geltrú i a Ribes, i que finalment, en època medieval, entre els segles XII i XIV, fou dotada d'una capella. És precisament en la tretzena centúria quan comencem a trobar deixes i legats que esmenten l'existència de la Mare de Déu del Vinyet i fruit de la incipient riquesa de l'indret és que al segle XIV substitueixen la vella talla de la Marededéu per una de nova, com la que veiem avui.

Quan al segle XVI la vella ermita passa a ser propietat del Comú, del

«Vinyet pagès, però també mariner, santuari de gent de mar, protectora de les epidèmies, socors dels mariners, empar contra les terribles falconades dels pirates moros en segles passats»

municipi de Sitges, arriben temps d'esplendor. Esdevé no només el santuari de tot un poble, sinó que adquireix devoció comarcal, fins que en quedar-se petit, entre el 1727 i el 1733, van enderrocar la vella capella i bastiren el santuari més o menys tal com el veiem encara avui dia.

Vinyet pagès, però també mariner, santuari de gent de mar, protectora

de les epidèmies, socors dels mariners, empar contra les terribles falconades dels pirates moros en segles passats, no en va aquestes costes entre el 1500 i el 1715 van ser constantment atacades pels pirates, que s'enduïen mariners i vaixells, quan no vianants, masovers, com a esclaus, demanant-ne, o no, rescot, perquè mentre els reis d'Espanya anaven sobrats d'homes per conquerir les Amèriques i espoliar els indis, no tenien cap interès a protegir els catalans i els altres pobles de la riba mediterrània del moros i turcs, havent-se de defensar ells tot sols, i a fe que els atacs eren agosarats, fins a viles notables i de la importància d'un Sitges.

El saqueig i destrucció del 1936 ens privà d'una important col·lecció d'exvots mariners, però la Mare de Déu se'n lliura, amagada pels masovers encara que no en les millors condicions, perquè en recuperar-la el 1939 s'havia podrit part de la fusta i no quedà més remei que fer-la de nou.

Porxo dels poetes

El porxo de la banda mar del santuari, l'anomenat dels poetes, es va cobrir el 1985, i allà, en majòlica, van gravar-se els versos de cinc poetes de

la contrada, devots marians: *Oració a la Verge del Vinyet*, de Trinitat Catasús i Catassús (Sitges, 1887-1940, enginyer agrònom i poeta, animador de les caramelles, fill d'indians); *Estrella de la Mar*, de Rita Benaprès i Mestre (sitgetana, també filla d'indians); *Preludi al cambril*, de Salvador Soler (Sitges 1894-1982, periodista i poeta que alternà la seva passió amb la feina d'apoderat de banca); *La Verge del Vinyet*, de J. A. Ricart i Forment (sitgetà, autor de nombrosos goigs), i *A la Mare de Déu del Vinyet*, de David Jou i Mirabent (Sitges 1953, catedràtic de Física de la Matèria a la UAB, i poeta actual).

Veritablement la Mare de Déu del Vinyet no pot tenir millor corona literària. Generalment a molts santuaris trobem uns sentits versos dedicats a l'advocació del temple, però en pocs podem trobar un *Porxo dels poetes* com és el cas del del Vinyet. Segurament Sitges té una màgia especial que atreu i convida a escriure, no en va ha estat pol d'atracció d'artistes al llarg de molts i molts anys, artistes i intel·lectuals, que també han visitat El Vinyet, com Santiago Rusiñol, Ignasi Iglésias, Ramon Casas, Pompeu Fabra, Joan Maragall, Enric Morera, Miquel Utrillo, Josep Verdaguier, una llista tan llarga com interminable.

Joan
Pallarès-Personat

Pelegrinatge a Terra Santa

Eduard Flores Serradell
Seminarista de Vic

Immediatament després d'acabar el curs, un grup de seminaristes amb els nostres formadors, alguns mossens ordenats recentment, acompanyats pel senyor bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, vam iniciar un pelegrinatge de 8 dies a Terra Santa.

El nostre pelegrinatge va estar gui- at per Mn. Ramon Sàrries, arxiprest de les Valls d'Andorra, que té una llarga experiència en pelegrinatges a Terra Santa. Les seves explicacions bíbliques i les seves reflexions van ser d'una gran riquesa espiritual per a tots nosaltres. També ens acompanyava la professora d'hebreu de la Facultat de Teologia de Catalunya, Bàrbara Vigil, que tenia cura de l'organització per part de l'agència de viatges Ruth Travel.

Ha estat una experiència molt difícil d'expressar amb paraules i que no ens ha deixat indiferents... El nostre pelegrinatge va començar per la zona de Cesarea Marítima, i va ser una primera aproximació als textos del Nou Testament i en concret de la missió apòstolica de Pere i Pau tal com és descrita al llibre dels Fets dels Apòstols.

Després ens vam traslladar cap a Galilea, on vam poder contemplar el misteri de l'Anunciació a Natzaret. Tot seguit vam arribar a Canà, on es va produir el primer signe de Jesús, i a Tabgha, on vam recordar el miracle de la multiplicació del pa i els peixos.

El tercer dia ja vam entrar de ple en la vida de Jesús. Ens vam allotjar a la muntanya de les benaurances, on durant tres vespres vam poder meditar aquest ensenyament de Jesús tot gaudint de la tranquil·litat d'aquest lloc.

Des de la muntanya de les Benaurances ens vam traslladar al Mar de Galilea, on dalt d'un vaixell vam recordar amb cants, textos i meditacions la vida dels deixebles de Jesús i especialment la seva crida.

«Mons. Fouad Twal ens va animar a intensificar les peregrinacions per tal d'ajudar la presència cristiana a Terra Santa»

A la tarda vam recórrer Cafarnaüm i Cesarea de Filip, a les fonts del Jordà. També vam anar als Alts del Golan, als peus de la muntanya de l'Hermon.

L'endemà ens traslladàrem a través de la baixa Galilea fins al mont Tabor, i amb els típics taxis vam pujar fins al cim. Després de celebrar l'eucaristia vam baixar fins a les ribes del Jordà, a la frontera amb Jordània, on tot el grup vam renovar les promeses del baptisme.

Després de dinar vam fer un bany tonificant a la Mar Morta, on vam poder gaudir de l'aigua salada i fangosa.

La jornada va finalitzar visitant la casa de Marta i Maria i la tomba del seu germà Llätzer a Betània.

L'endemà vam començar la jornada celebrant l'eucaristia al camp dels pastors. Després vam visitar la basílica de la Nativitat, amb una mica de retard ja que abans que nosaltres aquell matí havia visitat la basílica el president rus.

Després de dinar vam fer una visita al museu de l'holocaust i vam visitar Ein Karem, on es troben els santuaris del naixement de Sant Joan Baptista i el de la Visitació de la Mare de Déu.

Començarem a veure el final del nostre pelegrinatge i els dos últims dies els vam passar a Jerusalem, on vam visitar l'església de Santa Anna i la piscina de Betesda, vam passar per la Via Dolorosa i vam celebrar l'eucaristia a l'església de l'Ecce Homo. A la tarda ens apropàrem a la Muntanya de Sió i de retorn vam passar pel barri jueu i el Mur de les Lamentacions.

L'últim dia a Jerusalem ens vam llevar ben de matí i iniciàrem el *Via crucis* per la via Dolorosa fins a l'interior del Sant Sepulcre.

Després d'esmorzar vam anar a la muntanya de les oliveres i vam baixar a peu tot visitant els llocs més significatius. Abans de dinar fórem rebuts en audiència pel patriarca llatí, Mons. Fouad Twal, al qual vam transmetre el nostre reconeixement i la nostra comunió amb l'Església Mare de Jerusalem. El patriarca ens va animar a intensificar les peregrinacions per tal d'ajudar la presència cristiana a Terra Santa.

A la tarda visitàrem la custòdia de Terra Santa. El vicecustodi, el Pare Artemio, ens va fer una interessant reflexió i explicació sobre Terra Santa i la feina que els franciscans porten a terme a tota la zona.

L'últim acte comunitari del pelegrinatge i la seva culminació va ser la celebració de l'eucaristia a la capella del Santíssim del Sant Sepulcre.

Jornades de formació al servei del ministeri sacerdotal

Grup de preveres de la Unió Apostòlica del Clergat

Els preveres de la Unió Apostòlica del Clergat (UAC, associació de preveres que s'ajuden en el seu ministeri) dels bisbats de Catalunya ens vam reunir, com fem cada any, en unes jornades de formació, des de la tarda del dilluns 2 de juliol fins havent dinat de dijous dia 5. Cada any ho fem en una diòcesi diferent i enguany va ser a Barcelona. El lloc de trobada: Tiana, a la casa d'espiritualitat de Maria Immaculada que hi tenen les Germanes Franciscanes del Sagrat Cor.

Amb una trentena d'assistents de set bisbats es van desenvolupar les jornades, que tenien com a tema principal recordar els continguts del Catecisme de l'Església Catòlica (CEC), publicat ara fa 20 anys, com també

ens ha recordat el Papa amb motiu de la promulgació de l'Any de la Fe. I així els temes exposats per diversos conferencians van ser els següents: el document *Porta fidei* de Benet XVI, que presenta els objectius de l'Any de la Fe que inaugurarem el dia 11 d'octubre (Mn. Emili Marlés); els fonaments de la moral cristiana, o sigui què comporta la vida en Crist, cosa que es correspon amb la tercera part de la CEC (Mn. Joan Costa); el paper de Maria com a imatge de l'Església (Mn. Joan Esquerda); el fonament de la nostra fe que s'exposa en la primera part del CEC segons el que ens digué Joan Pau II a l'encíclica *Fides et ratio* (Mn. Francesc Nicolau); les qualitats de l'autèntica pregària cristiana, que constitueixen el contingut de la quarta part del CEC (Mn. Pere Montagut); la celebració del misteri cristià en la

litúrgia, o segona part del mateix catecisme (Mn. Xavier Aróztegui), i finalment què hem de tenir present a l'hora de la nova evangelització (Mn. Xavier Morlans).

A més d'escollar les conferències amb tota l'atenció que cal suposar, els assistents vam fer dues visites d'interès: la primera, a la Cartoixa de Montalegre (molts dels assistents no hi havien estat mai). Aquí, després d'haver participat amb els monjos en la pregària de vespres, el P. Josep M. Canals ens va fer una exposició detallada de la vida cartoixana i de la seva història, visitàrem una cel·la monacal i anàrem al cementiri a pregar pel bisbe Daumal, que està enterrat. Gràcies, P. Canals, per la vostra atenció envers nosaltres! La segona visita va ser al temple (basílica!) de la Sagrada Família de Barcelona, on tinguérem

un bon guia en la persona de Mn. Lluís Bonet, que molt generosament ens regalà una bona part del seu temps per explicar-nos fil per randa moltes coses del temple segons les idees de Gaudí i el que es realitzà posteriorment. Gràcies també, Mn. Bonet, per totes les vostres explicacions!

Les jornades havien de tenir la participació del cardenal arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, però no hi pogué ser a causa d'haver hagut d'anar a Roma a una reunió de la qual no podia excusar-se. En nom seu vingué Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar, a qui hem de regradar el fet d'haver pogut celebrar l'últim dia amb ell amb la cordial homilia que ens dirigí, a més de la seva bondat en atendre'ns en tot i animar-nos en la nostra labor sacerdotal.

Paraula i vida

El missatge del Tabor

El 6 d'agost celebrem una festa de Jesucrist, la seva Transfiguració, segons una tradició a la muntanya del Tabor. Així ho sosté una tradició molt antiga, que es remunta al segle III, encara que els Evangelis no donen cap indicació topogràfica precisa i només diuen que el fet es va produir en una «muntanya alta». Sembla, doncs, que és probable la tradició que situa el fet a la muntanya del Tabor, situada a uns nou quilòmetres de Natzaret.

Al mig de la vida pública de Jesús, quan, després dels primers temps en què el seguien i l'escolaven les multituds, comença a anunciar que el seu camí de fidelitat a Déu Pare el portarà a morir en una creu, té lloc aquest esdeveniment del Tabor. Cada any llegim el fet en la lectura evangèlica de la missa del segon diumenge de Quaresma, com a preparació a la Pasqua de Jesucrist, i també celebrem el fet en una festa amb data fixa, enmig de l'estiu, precisament el 6 d'agost.

Jesús puja dalt d'una muntanya amb els seus tres deixebles més amics i, en un ambient de fe i de

pregària, es transfigura davant d'ells, mentre parla amb Moisès i amb Elies de la seva mort propera a Jerusalem, és a dir, amb dues personalitats que personifiquen tota la Llei i els Profetes.

Els deixebles queden embolcallats per l'esplendor de la Transfiguració i tenen ganes de quedar-se allà dalt. Però Jesús els fa entendre que allò és com un tast —com una anticipació— del que serà el final del seu camí. Els vol fer entendre que el seu camí porta a la mort, però que aquella mort obrirà les portes a la vida plena i lluminosa de la Resurrecció. I aquest és també el missatge que aquesta festa del Senyor guarda per a tots nosaltres. Ho diré amb les paraules d'un gran mestre espiritual, el beat Columba Marmió, primer prior de l'abadia benedictina de Mont-César, prop de Lovaina, i després abat de Maredsous, on morí l'any 1923, deixant el record de la seva vida exemplar de monjo i d'un profund magisteri, manifestat en unes obres que han esdevingut clàssiques, sobretot les titulades *Crist, vida de l'ànima*, *Crist, ideal del monjo* i *Crist*

en els seus misteris.

Doncs bé, en aquesta darrera obra, comentant el fet del Tabor, diu que «Jesucrist va voler enfortir la fe dels seus deixebles per mitjà de la seva Transfiguració». Explica que «Nostre Senyor preveia que els seus apòstols no podrien suportar les seves humiliacions, que la seva creu seria per a ells una ocasió d'escàndol i de caiguda; per això, els va voler prevenir contra l'escàndol de la creu i de la seva humiliació».

«Pel fet de la Transfiguració —afegeix l'abat Marmió— els apòstols escollits poden comprendre que Jesús és veritablement Déu, que la Llei i els Profetes donen testimoni que Jesús és el Messies anunciat, l'Enviat de Déu, aquell que havia de venir.»

«Tot el fet de la Transfiguració —conclou dom Columba— està orientat a consolidar la fe dels apòstols en aquell que Pere va reconèixer com el Crist, el Fill del Déu vivent.» Aquest és també el missatge per a nosaltres de la festa de la Transfiguració.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Als cinquanta anys del Concili Vaticà II

L'11 octubre de 1962 va començar el Concili Vaticà II, de la inauguració del qual aviat, per tant, celebrarem els cinquanta anys. Per aquest motiu m'he proposat dedicar diverses reflexions d'aquesta glossa «Als Quatre Vents» a aquest esdeveniment que va marcar la vida eclesial del segle XX i que continua sent una gran referència.

El destí va voler que la meua arribada a Roma, per a una estada que es va perllongar onze anys inoblidables, fos justament aquell 11 d'octubre. Tenia 18 anys, la vida per davant i, de manera immediata, els estudis que anava a fer de filosofia i teologia.

No és estrany que, com milers de persones, m'acostés sempre que podia a la plaça de Sant Pere per contemplar les entrades i sortides dels pares conciliaris, arribats d'arreu del món, que en nombre de 2.700 es reunien al Vaticà. D'aquests, 2.500 bisbes, perquè hi havia també com a convidats membres d'altres religions, observadors i perits.

Qui m'havia de dir llavors que cinquanta anys després recordaria el Concili, ara com a arquebisbe! Em sento amb el compromís de viure fidelment els seus ensenyaments i de proposar-los a través d'aquests escrits!

Naturalment abans d'arribar a Roma ja havíem pregat molt per l'èxit del Concili, la inesperada iniciativa anunciada per Joan XXIII a Sant Pau Extramurs el 25 de gener del 1959. Des de llavors el Papa havia consultat l'episcopat mundial sobre els temes a tractar, donant una orientació que seria nova, atès que molts concilis ecumènics anteriors havien estat convocats per a dictaminar qüestions de fe o per a sortir al pas d'heretgies.

Aquest seria un «concili pastoral» que busqués un *aggiornamento* de l'Església en la seva relació amb el món, i que afavorís la unitat dels cristians. No hi hauria condemnes explícites, però sí ensenyaments riquíssims. Joan XXIII declarava, el 1962: «En el nostre temps l'Esposa de Crist prefereix fer ús de la medicina de la misericòrdia més que de la

severitat.»

Dels debats conciliaris, seguits per primera vegada per milers de periodistes, van sortir quatre constitucions que, com de costum, s'anuncien per les dues primeres paraules llatines amb què comencen: *Dei Verbum*, sobre la revelació divina; *Lumen gentium*, sobre l'Església; *Sacrosantum concilium*, sobre litúrgia, i *Gaudium et spes*, sobre l'Església en el món actual. Aquestes constitucions van ser acompanyades d'altres documents, com decrets i declaracions, alguns tan importants com els referits a l'apostolat dels laics o a la llibertat religiosa. En propers diumenges em proposo parlar d'aquests textos, que són un tresor inacabable d'inspiració per als cristians del nostre temps. Del Concili s'han donat diverses interpretacions. La millor manera de treure el cap a l'esperit conciliar és ser fidel als textos que va aprovar, de vegades després de llargs debats. Són documents que ens poden ajudar molt en el camí de la nostra fe i de la nostra vida cristiana.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet
www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
 AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIAI 2)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 2)

Comentari de la Paraula

AGOST

5. DIUMENGE

Diumenge XVIII de durant l'any, Verd.
Lectures: Èxode 16,2-4.12-15 / Salm 77 / Efesis 4,17.20-24 / Joan 6,24-35
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Osvald, rei; Santes, Afra, mr.
6. DILLUNS

Transfiguració del Senyor (F), Blanc.
Lectures: Daniel 7,9-10.13-14 / Salm 96 / Mateu 17,1-9
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Just i Pastor, mr.; Hormisdes, p.
7. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Jeremies 30,1-2.12-15.18-22 / Salm 101 / Efesis Mateu 14,22-36. O bé: *Sant Sixt II* (ML), Vermell; *Sant Gaetà* (ML), Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Albert Tràpani, prev.
8. DIMECRES

Sant Domènec de Guzmán (MO), Blanc. Lectures: Jeremies 31,1-7 / Salm Jeremies 31,10-13 / Mateu 15,21-28
9. DIJOUS

Santa Teresa Beneta de la Creu (F), Vermell. Lectures: Osees 2,16b.17b.21-22 / Salm 44 / Mateu 25,1-13
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domicià, b.; Romà, mr.; Esteve, b. i mr.
10. DIVENDRES

Sant Llorenç (F), Vermell. Lectures: 2 Corintis 9,6-10 / Salm 111 / Joan 12,24-26
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Deodat; Santes, Astèria, vg. i mr.
11. DISSABTE

Santa Clara (MO), Blanc. Lectures: Habacuc 1,12-2,4 / Salm 9 / Mateu 17,14-20
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tiburci, mr.; Santes, Susanna, vg. i mr.
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ciríac, Llarg i Esmeragde, mr.

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista

Jo sóc el pa que dóna vida al món

Entre l'escena dels pans i l'ensenyança de Jesús a Cafarnaüm que llegim avui hi ha la de la tempesta que els deixebles arboraren en el mar, sumits en la nit més fosca, en adonar-se que Jesús se'ls havia esmunyit quan el volien proclamar rei. «L'endemà, la multitud que s'havia quedat a l'altra banda del mar, veié que no hi havia allí sinó una barqueta en la qual havien pujat els seus deixebles, els de Jesús, i que Jesús no s'havia reunit amb els seus deixebles a la barca, sinó que solament se n'havien anat els seus deixebles, tot i que hi havia altres barquetes vingudes de Tiberíades prop del lloc on havien menjat el pa.» El còdex Beza precisa molt bé el gran distanciament que s'ha creat entre Jesús i els seus deixebles i entre aquests i la multitud. «Quan, doncs, la multitud veié que Jesús no era allà ni els seus deixebles, prengueren amb ells barquetes i anaren a Cafarnaüm a buscar Jesús.» En el diàleg que s'entaula entre Jesús i la multitud queda clar que no el busquen perquè han vist el senyal per excel·lència que els havia volgut donar sobre el seu messianisme, sinó perquè s'han afartat de pans i els invita: «Obreu no per l'aliment que pereix, sinó per l'aliment que perdura per a una vida sense terme, el que us dóna el Fill de l'home, perquè és ell a qui el Pare, Déu, ha marcat amb el seu segell.» Jesús és el primer Home a qui el Pare va marcar en el Jordà amb el segell del seu Esperit perquè s'havia obert de bat a bat al projecte que Déu li proposava. Com que no el comprenen, li exigeixen un senyal espectacular, com el manà que Moisès els donà en el desert. Jesús esmena l'Escriptura (Sal 78,24): «Us ho asseguro: No fou Moisès qui us va donar el pa del cel; és el meu Pare qui us dóna el veritable pa del cel, perquè el pa, el de Déu, és el que baixa del cel i dóna vida al món... Jo sóc el pa de la vida: qui ve cap a mi no *passarà mai* fam i el qui em dóna l'adhesió mai no *tindrà set*.» Tot un programa de vida.

Lectures bíbliques

Diumenge XVIII de durant l'any

Lectura primera	Ex 16,2-4.12-15	i obrí els batents del cel, perquè ploqués l'aliment del manà, el do del seu blat celestial. R.
<i>Jo us faré ploure pa del cel</i>		
Lectura del llibre de l'Èxode:		I els homes van menjar el pa dels àngels, les provisions abundants que els enviava. Els introduí al seu clos sagrat, a la muntanya que el seu braç es conquerí. R.
En aquells dies, tota la comunitat del poble d'Israel murmurà en el desert contra Moisès i Aharon. El poble d'Israel els deia: «Tant de bo la mà del Senyor ens hagués fet morir tots al país d'Egipte quan encara sèiem al voltant de les olles de carn i menjàvem tant de pa com volíem. Ens heu fet sortir cap aquest desert perquè tot aquest poble mori de fam.» El Senyor digué a Moisès: «Mira, jo us faré ploure pa del cel. Que tothom surti cada dia a recollir-ne, però només el que necessiten per a aquell dia. Vull veure si compleixen o no el que jo els mano. He sentit aquestes murmuracions del poble d'Israel. Digue'ls, doncs: "Aquest vespre menjareu carn, i demà al matí tant de pa com voldreu", i sabreu que jo, el Senyor, sóc el vostre Déu.» Aquell vespre, doncs, arribà un vol de guatilles que cobrí el campament, i l'endemà al matí, tot el campament era ple de rosada. Quan la rosada s'esvai, quedà per tot el desert una cosa granulada, fina com la capa de gebre que cobreix la terra. Els israelites, en veure-ho es deien l'un a l'altre: «Manhu», que vol dir 'Què és això?'. Perquè no sabien què era. Moisès els digué: «Això és el pa que el Senyor us dóna per aliment.»		
Salm responsorial	77	
El que vam sentir i aprendre, el que els pares ens van contar, no podem amagar-ho als nostres fills, i que ells ho contin als qui vindran. Són les gestes glorioses del Senyor.		
R. El Senyor els donà el seu blat celestial. Ell donà ordres als núvols		
Lectura segona	Ef 4,17.20-24	
<i>Revestiu-vos d'aquesta humanitat nova que Déu ha creat a imatge seva</i>		
Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:		
Germans, us dic, i insisteixo en el Senyor, que no visqueu més com viuen els pagans. Es guien per criteris que no valen. Però el Crist, tal com vosaltres heu après, no és res de tot això. No us l'han predicat tal com és? No us han ensenyat la veritat sobre Jesús? Doncs, deixeu la vostra antiga manera de viure. Despulleu-vos d'aquesta naturalesa envellida; els designis que la sedueixen la porten a la seva destrucció. Que es renovi el vostre esperit i tota la vostra manera de pensar! Revestiu-vos d'aquesta nova naturalesa que Déu ha creat a imatge seva: porteu una vida justa, bona i santa de veritat.		
Al·leluia	Mt 4,4b	
<i>L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.</i>		
Evangelí	Jn 6,24-35	
<i>Els qui vénen a mi no passaran fam, els qui creuen en mi no tindran mai set</i>		

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, quan la gent veié que Jesús no era allà i els seus deixebles tampoc, pujà a les barques i anà a buscar Jesús a Cafar-Naüm. Quan el trobaren, estranyats que fos a l'altra riba, li preguntaren: «Mestre, quan hi heu vingut, aquí?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Vosaltres no em busqueu pels senyals prodigiosos que heu vist, sinó perquè heu menjat tant de pa com heu volgut. No heu de treballar per un menjar que es fa malbé, sinó pel menjar que es conserva sempre i dóna la vida eterna. Aquest menjar us el donarà el Fill de l'home: ell és el qui Déu, el Pare, ha marcat amb el seu segell personal.» Ells li preguntaren: «Què hem de fer per obrar com Déu vol?» Jesús els respongué: «L'obra que Déu vol és que cregueu en aquell que ell ha enviat.» Li contestaren: «Quin senyal visible ens podeu donar, que ens convenci? Quines obres feu? Els nostres pares van menjar el manà en el desert, tal com diu l'Escriptura: "Els donà el seu blat celestial."» Jesús els respongué: «Moisès no us va donar pas el blat celestial, però el meu Pare sí que us dóna el pa que és realment del cel, perquè el pa de Déu és el que baixa del cel per donar vida al món.» Li diuen: «Senyor, doneu-nos sempre aquest pa.» Jesús els diu: «Jo sóc el pa que dóna la vida: els qui vénen a mi no passaran fam, els qui creuen en mi no tindran mai set.»

Girona

Vent fresc a la diòcesi: els primers quatre laics en missió pastoral

Exerceixen a l'entorn de la ciutat de Figueres, arxiprestat de l'Alt Empordà interior

Víctor Gay
Girona

Es tracta d'un germà de la Salle, un professor d'un centre concertat, un ensenyant jubilat de Flandes, resident a la comarca, i del delegat episcopal de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Girona. Aquest seria el perfil «professional» dels quatre primers laics a qui el bisbe Francesc Pardo ha encomanat tasques en missió pastoral a la diòcesi i tots en parròquies de l'entorn de la ciutat de Figueres.

El germà de l'Escola Cristiana (La Salle) Jesús Núñez i Caballero exerceix en un centre que, d'ençà de molts anys, fa servei a Figueres i que té encomanada la missió a la parròquia de Vilatenim (452 habitants), de la qual és rector Mn. Joan Güell. Es tracta pràcticament d'un barri de la mateixa ciutat de Figueres.

Jordi Coll i Fernández, professor del mateix centre de La Salle, té una llarga trajectòria de servei en moviments educatius i d'Església, des de les diferents catequesis a l'escoltisme. La seva missió pastoral la porta a terme a les parròquies de Fortià (658 habitants) i Riumors (247 habitants) i que també tenen com a rector Mn. Joan Güell.

Teòfil Hoefmans és un professor belga, exactament flamenc, especialista en economia i ciències socials. Juntament amb la seva esposa, i d'ençà de les respectives jubilacions, resideixen a l'Empordà, per recomanació mèdica. El seu compromís amb l'Església que és a Girona l'ha portat a la missió pastoral a les parròquies de Vilacolum (332 habitants) i Vilamacolum (299 habitants), el rector de les quals és Mn. Pere Font i Verdager. Cal dir que aquestes parròquies, malgrat la seva proximitat a Figueres, s'integren en l'arxiprestat de l'Alt Empordà Marina.

Carles Sánchez i Garcia, l'actual delegat episcopal de Mitjans de Comunicació social del bisbat, després del

«El bisbe els ha encomanat una missió que tracten d'exercir amb la dignitat i la responsabilitat que suposa aquest compromís amb l'Església»

Carles Sánchez, celebrant la Paraula a la parròquia de Sant Miquel de Fluvià.

seu pas per la comunitat cistercenca de Solius, exerceix la seva missió pastoral a les parròquies de Sant Miquel de Fluvià (764 habitants) i Sant Mori (193 habitants), que tenen com a rec-

tor Mn. Miquel Àngel Ferrés.

La missió pastoral s'exerceix atenent les corresponents comunitats parroquials que el bisbe els ha encomanat. Bàsicament s'encarreguen de les celebracions de la Paraula, els diumenges que no hi pot haver celebració de l'Eucaristia (com a mínim un diumenge al mes s'oficia missa), també l'acció de catequesi en els diferents nivells, atenció als feligresos malalts, gestió administrativa parroquial, sempre, segons les disponibilitats de cadascun dels laics.

Com que Teòfil Hoefmans domina mitja dotzena d'idiomes, entre els quals, naturalment, el neerlandès, pot fer celebracions de la Paraula en totes aquestes llengües, fet que facilita la participació dels fidels procedents de l'estranger, especialment durant els mesos d'estiu. En la seva acció té el suport de la seva esposa, que participa activament en el que calgui per facilitar l'atenció pastoral.

Segons Carles Sánchez, pel fet de

residir a Sant Miquel de Fluvià, això possibilita que la seva missió abasti més aspectes de la vida parroquial. Habitualment les celebracions de la Paraula les fa revestit amb alba. Creu en la que anomena pastoral de proximitat. En les celebracions, els laics en missió pastoral diuen: «El Senyor sigui amb nosaltres» o «Que Déu ens beneeixi».

Un feligrès com els altres

Tots quatre laics consideren que són feligresos com els altres. El bisbe els ha encomanat una missió que tracten d'exercir amb la dignitat i la responsabilitat que suposa aquest compromís amb l'Església.

També creuen que és un model que ajuda a mantenir els serveis parroquials, evita haver de tancar esglésies i, en els casos de residir a la mateixa parròquia, vol dir que es poden oferir els serveis bàsics d'una forma immediata i propera.

Opinen que podria projectar en altres situacions parroquials semblants i que podria ajudar a mantenir i fins i tot potenciar l'acció pastoral, sempre tenint present el límit de la seva acció, ja que no es tracta de cap ministeri ordenat.

També hi ha una coincidència total a reconèixer que l'experiència pastoral a l'Empordà ha tingut una acollida molt positiva, no sols per part de les feligresies corresponents, sinó també per part de la societat civil, ajuntaments i entitats cíviques, que veuen com el bisbe de la diòcesi els té presents en els seus serveis i atencions.

Un referent proper a l'Empordà: l'Església que és a França. Actualment hi ha més de nou mil laics en missió pastoral, mentre que els preveres de menys de 75 anys (edat de jubilació) són set mil.

Les parròquies ofereixen acollida als afectats per l'incendi

V. G. / Girona

Des del mateix moment en què es va declarar l'incendi que va calcinar prop de 14.000 hectàrees de la comarca de l'Alt Empordà i en el qual van perdre la vida quatre persones, les parròquies de la zona es van implicar en l'acollida als afectats.

Així, les parròquies de la zona afectada per l'incendi, ja la tarda del diumenge 22 de juliol, van posar a disposició de les autoritats locals i comarcals els locals i altres espais parroquials per si calien com a llocs d'acollida de persones desplaçades, en trànsit o evacuades.

Igualment es va fer un seguiment de la situació dels temples parroquials i altres equipaments per evitar que fossin malmenats pel foc.

Barcelona

Morir d'esperança

La Comunitat de Sant'Egidio recorda les víctimes de la immigració a Europa

Carmen García
Barcelona

La xifra de 3.047 persones que van morir l'any passat en l'intent d'arribar a la frontera d'Europa va obtenir el trist rècord del nombre més gran d'immigrants morts i desapareguts d'un total de 18.314 comptabilitzats des del 1990, tenint en compte que molts d'ells no entren a les estadístiques. Són homes, dones i nens que fugen de la fam, de les guerres i les persecucions. Estan tan desesperats que posen en risc la vida per arribar a la terra que representa per a ells la salvació: Europa.

Per això la Comunitat de Sant'Egidio i altres comunitats, associacions d'immigrants, refugiats i organitzacions de voluntariat van celebrar, l'11 de juliol passat a la basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor, una vetlla de pregària sota el lema «Morir d'esperança», presidida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, amb l'objectiu de no oblidar el patiment d'aquells que cerquen un refugi, no resignar-se a les tragèdies i treballar per un món més just i més humà.

El bisbe va ressaltar en la seva homília que «el viatge és la definició de les nostres vides i que al nostre costat viatja un altre pelegrí que és el Fill de Déu i que ens ofereix la seva ajuda perquè no sucumbim al nostre camí». I va destacar: «Vivim temps de crisi, però més enllà de les nostres fronteres milions d'éssers humans lluiten per la supervivència. La nostra pregària d'avui és per les víctimes i per nosaltres, que som una Església que hem de tirar endavant la missió de Jesús.» Va concloure: «El nostre cor és amb les persones que han patit la frustració de l'esperança.»

Durant l'acte els membres de les diferents organitzacions van demanar a Déu perquè, del sacrifici de les vides humanes perdudes, en brolli una nova consciència i una nova solidaritat: «Que de l'Evangeli traiem força, intel·ligència i esperança per conèixer tot i que la nostra fe, llengües i pobles siguin diferents, per mostrar a tothom una única família humana tal com Ell ens ensenya.»

De la seva banda Xavier Vidal, membre de la Comunitat de Sant'Egidio, va voler recordar amb una descripció personalitzada algunes de les víctimes i les circumstàncies de la seva mort. Va començar pels 53 morts en el dia en què es va fer l'acte, davant les costes de Tunísia. Tot seguit va esmentar Ali, jove afganès de 16 anys trobat mort en un camió a Venècia el 2 de maig d'enguany. Després va recordar Shajan Ahmadi, de 16 anys, i Sadeq, de 17, morts per asfíxia mentre viatjaven a Itàlia dins de la caixa d'un camió. L'emoció va augmentar

Agustí Codinach

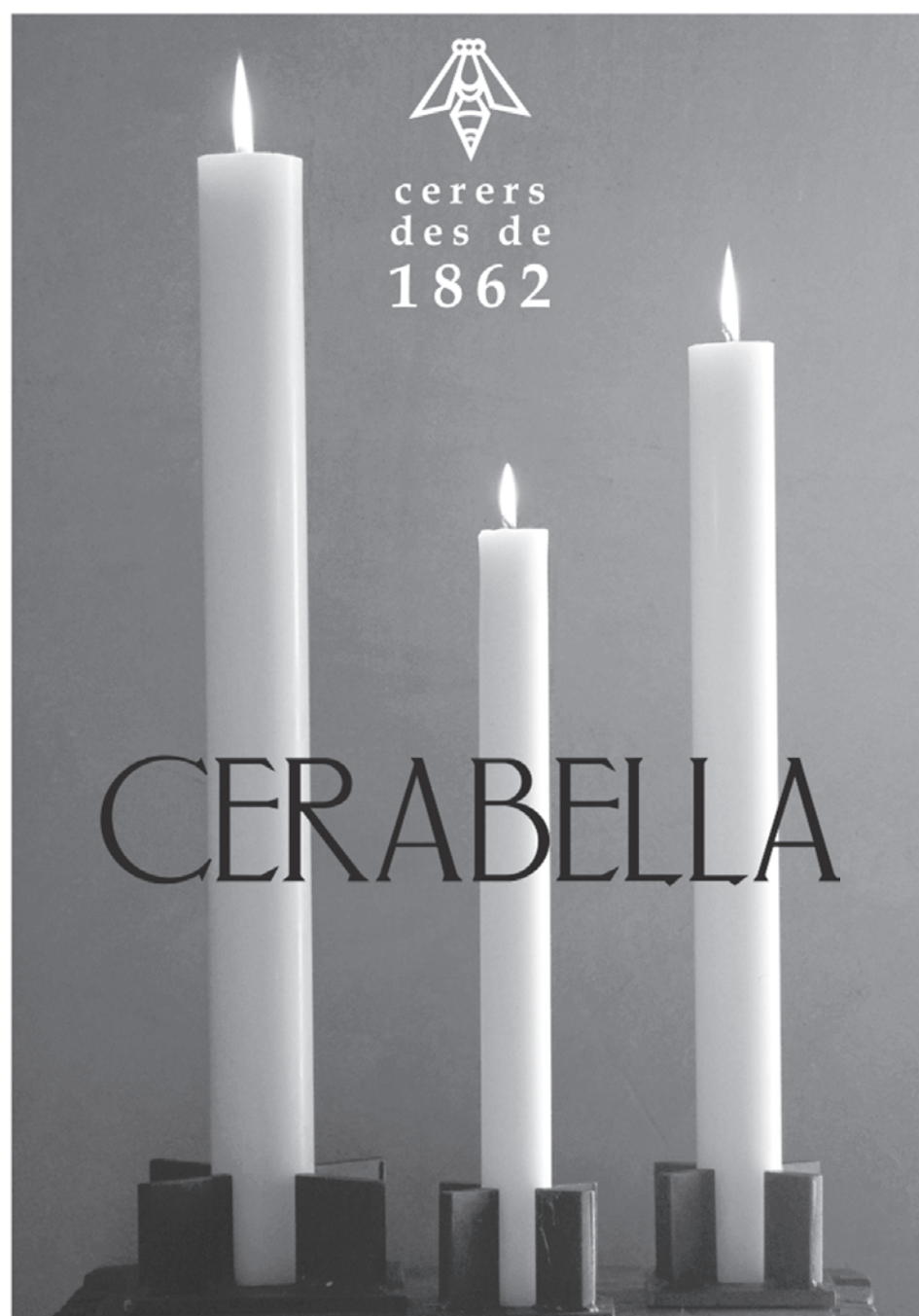

«Vivim temps de crisi, però més enllà de les nostres fronteres milions d'éssers humans lluiten per la supervivència»

entre els assistents en relatar la mort de les set persones provinents de l'Afganistan, Líbia i Tunísia desaparegudes al naufragi de la seva petita embarcació al canal d'Otranto el 19 de juny passat. I la de Rolando, jove cubà trobat a Espanya el 13 de juliol del 2011 al tren d'aterratge d'un avió provinent de Cuba.

Benet XVI ha expressat la seva preocupació per la situació de moltes persones que es veuen obligades a fugir de casa seva perquè se senten amenaçades a causa dels conflictes armats i per greus formes de violència, i garantir que la Santa Seu es compromet a exigir el respecte dels seus drets.

L'acte va concloure amb el lliurament a cadascun dels assistents d'una flor i una espelma que havien estat enceses durant la cerimònia en record de cadascuna de les víctimes.

Barcelona

Jordi Lloret i Rafael-Ignacio Tejada, nous diaques

Amb l'ordenació del 22 de juliol a la catedral de Barcelona, es completa un curs on sis homes han rebut l'ordenació diaconal

Ignasi Miranda
Barcelona

El cardenal Lluís Martínez Sistach va ordenar el diumenge 22 de juliol, a la catedral de Barcelona, dos nous diaques: Jordi Lloret i Rafael-Ignacio Tejada. Tots dos són casats amb fills, i han culminat el procés després d'un període de preparació més llarg del que és habitual, per diversos motius personals. Mn. Lloret, fill d'Arenys de Mar i actualment adscrit a una parròquia de Mataró, ha arribat al diaconat després de patir alguns problemes de salut, ara ja superats. En el cas de Mn. Tejada, la trajectòria ve de Colòmbia, el seu país d'origen, on va començar a preparar-se per ser diaca durant els anys 90. El 2001 va venir a viure a Catalunya, on s'ha anat integrant després d'esperar un temps abans de reiniciar el procés. Des de fa uns anys, està adscrit a la parròquia dels Josepets, a la plaça Lesseps de Barcelona.

L'arquebisbe de Barcelona va destacar, durant l'homilia de la celebració, la importància que han assolit actualment els diaques, que són «una gran ajuda per als bisbes, seguint l'estil i l'esperit d'aquells set primers col·laboradors dels apòstols». En aquesta línia, el cardenal va explicar que «la vocació de servei, sobretot a la predicació de la Paraula i la pràctica de la

Agustí Codinach

«Són una gran ajuda per als bisbes, seguint l'estil i l'esperit d'aquells set primers col·laboradors dels apòstols»

caritat, es fa més intensa en aquests ministres, a través de l'administració dels sacraments del matrimoni i el baptisme i amb el mateix esperit de servei».

Entre els detalls de la missa, que va ser corresponent al diumenge XVI durant l'any, destaquen el fet que l'esposa de Rafael-Ignacio Tejada va llegir la primera lectura, i la de Jordi Lloret, la segona. Entre els fidels presents hi havia familiars i amics dels tots dos, així com els diaques concelebrants Miquel Tuneu, Aureli Ortín, Jordi-Albert Garrofé, Francesc-Xavier Escolà i Ricard Rodríguez Martos, entre d'altres. Com a preveres, van participar-hi el responsable de la Comissió per al Diaconat de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa, Josep Serra, el director espiritual del Seminari Conciliar, Josep-Anton Arenas, i el provincial dels Carmelites de Catalunya, Agustí Borrell, entre d'altres.

Aquesta celebració va arribar tot just una setmana després que Carles Campins, Josep Anton Clua i Alexandre Codinach rebessin també l'ordenació diaconal, en aquest cas a la Catedral de Terrassa. Les dues cerimònies, juntament amb la del 29 d'abril passat a Sant Feliu de Llobregat, on va rebre el sagrament Joan Salas, completen un curs en què han estat ordenats un total de sis nous diaques entre les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

Terrassa

Ordenació de tres diaques permanents a Terrassa

El diumenge 15 de juliol a la tarda Mons. Saiz Meneses va presidir la missa a la catedral de Terrassa i va conferir el sagrat orde del diaconat a Carles Campins Arévalo, Josep Anton Clua Sampietro i Alexandre Codinach Telesforo, que s'han preparat per a diaconat permanent. Van concelebrar Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, Mons. Jaume Traserra, bisbe emèrit de Solsona, i més de 30 preveres i 20 diaques. El poble fidel va omplir el temple, provinent de Rubí, Sant Cugat del Vallès, Cardedeu i Granollers, entre altres llocs.

En la seva homilia Mons. Saiz Meneses va recordar la importància del diaconat permanent restaurat des del Concili Vaticà II i va remarcar els seus trets específics, tot convidant a viure'ls des de l'espiritualitat evangèlica. En la darrera part de la seva homilia, el prelat va fer referència a la mirada de Jesús envers les multituds i va recordar: «Aquesta ha de ser també la nostra mirada, i avui es dirigeix a una enorme multitud de persones desorientades, desconcertades, que tenen fam de felicitat, que tenen set de sentit, que també es troben com ovelles sense pastor. Unes formen part del tercer o quart món i viuen colpejades per la pobresa, per la misèria, per l'absència de futur. Altres disposen de quasi totes les possibilitats materials, però tampoc troben la felicitat ni el sentit. Unes i altres experimenten la finitud i una mena d'insatisfacció contínua perquè no troben res ni ningú que les pugui omplir plenament. Només Crist podrà omplir les seves vides,

només Ell pot saciar la fam de sentit i de plenitud, la fam de Déu.»

En acabar la celebració va tenir lloc un refrigeri a l'atri del temple que va servir per felicitar els nous

ordenats, que exerciran el seu ministeri a parròquies i moviments de la diòcesi. Es tracta de la segona ordenació de diaques permanents que ha tingut lloc a la diòcesi.

El bisbe Murgui deixa la diòcesi de Mallorca

El papa Benet XVI l'ha nomenat bisbe d'Oriola-Alacant tot i que seguirà com a administrador apostòlic de l'illa fins que rebi l'ordenació

Cristina Sánchez
Palma

Mons. Jesús Murgui Soriano, fins ara Bisbe de Mallorca, ha estat nomenat prelat de la Diòcesi d'Oriola-Alacant. Així ho va comunicar la nunciatura apostòlica a Espanya a la Conferència Episcopal el 27 de juliol passat, quan es va fer pública la decisió de la Santa Seu. Aquest mateix dia el Sant Pare acceptava la renúncia de Mons. Rafael Palmero, fins ara bisbe d'Oriola-Alacant, que va ser presentada ara farà un any per motius d'edat. La renúncia del prelat va ser acceptada conforme marca el Codi de Dret Canònic, que estableix els 75 anys com a límit d'edat per desenvolupar el càrrec. Precisament, aquest dia 27 de juliol Mons. Palmero complia 76 anys d'edat. A la vegada, per a Mons. Murgui es tractava d'un dia especial: la vigília de Santa Catalina Thomàs, santa mallorquina a qui professa una gran devoció.

Mons. Murgui va néixer a València el 17 d'abril de 1946. Va rebre l'ordenació sacerdotal el 21 de setembre de 1969 i era bisbe des de l'11 de maig de 1996. Va estudiar al Seminari Metropolità de Montcada i és llicenciat en Teologia per la Universitat Pontifícia de Salamanca i doctorat en aquesta mateixa matèria per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. Va ser nomenat Bisbe auxiliar de València el 25 de març de 1996, i va rebre l'ordenació episcopal l'11 de maig següent. Entre 1999 i 2001 va ser Administrador Apostòlic de Menorca. El 27 de desembre de 2003 va ser nomenat per Joan Pau II bisbe de Mallorca. A la Conferència Episcopal Espanyola ha estat membre de la Comissió Episcopal de Pastoral de 1996 a 1999. Del Clergat del 1999 al 2005. A la de Litúrgia hi pertany des de 2008.

El mateix divendres, Mons. Jesús Murgui Soriano reuní al Palau Episcopal una representació de la Diòcesi per comunicar el seu nomenament com a pastor de la Diòcesi d'Oriola-Alacant. En les seves paraules va destacar que «és la Providència de Déu la que, a través de la voluntat del Sant Pare Benet XVI, posa davant meu l'honor i preciós deure de renovar el meu servei com a successor dels Apòstols, com a bisbe de l'Església». A la vegada, es va mostrar satisfet de ser enviat a una comunitat diocesana «amb una realitat humana molt gran i variada, que estotja una història rica, amb pastors magnífics».

«Agraït», també, «de tantes coses bones que Déu ha sembrat en el cor d'aquesta Diòcesi de Mallorca en què he servit com a bisbe», així com per tota l'ajuda que ha rebut de «tants i bons col·laboradors»: «El treball i l'entrega diaris de molt bons sacerdots, persones consagrades, diaques i fidels cristians laics, ha estat el motor real de la vida diocesana al llarg d'aquests anys.»

Nou anys fructífers a la diòcesi de Mallorca

Mons. Murgui va prendre possessió de la Diòcesi de Mallorca el 21 de

febrer de 2004. «Avui no prenc possessió de la Diòcesi. És la Diòcesi qui em posseeix a mi.» Aquestes varen ser les primeres paraules del seu pontificat. En una catedral plena de gom a gom, es presentà com a servidor de tots, i amb molta il·lusió per conèixer les persones. A Mallorca ha desenvolupat diversos projectes amb una mirada de cap al futur. Així, en una època en què la immigració ja apuntava com un fenomen en alça, Càritas obre camins en l'atenció als nouvinguts, amb un acompanyament de persones i famílies que al llarg del temps han trobat aixopluc fet de procés, ajuda i afecte.

En aquest sentit s'impulsà la celebració de Pentecosta com a oportunitat de compartir el do de l'Esperit amb grups catòlics de diferents nacionalitats, cultures i idiomes, que viuen de manera estable a la nostra comunitat. Una iniciativa que va néixer com a experiment però que s'ha consolidat ja com una cita important per a cristians locals i nouvinguts. A la vegada, Mons. Murgui va entendre que la tasca missional, per bé que necessària, s'ha de reinventar. A principis de 2005, joves seglars partien cap a missions. Començava una experiència de missió laical a Amèrica Llatina que avui ja és una realitat amb futur. Mentrestant, a l'altra banda del planeta, a Burundi, uns altres mallorquins veuen realitzat el seu somni d'aixecar un temple a Rabiho, amb l'ajuda de Mallorca Missionera.

La comunicació eclesial ha experimentat una empenta important en aquesta època. És l'inici de les retransmissions en directe de l'Eucaristia a IB3 TV i la remodelació de la web del bisbat. S'impulsà també la publicació setmanal de la diòcesi, el *Full Dominical*, que passa de 4 a 8 pàgines i que el 2007 compleix 30 anys de vida.

Posant la família com a nucli de la societat, el 2006 es publicà el primer Pla Diocesà de Pastoral, que és l'eina de treball que recull l'acció pastoral

de l'església diocesana durant els anys posteriors. D'ençà, aquests documents elaborats pel Consell Diocesà de Pastoral han guiat les prioritats de les comunitats cristianes de Mallorca. El 2009, es presentava un nou Pla, titulat *La Parròquia, comunitat de vida i missió*.

Els sants i santes mallorquins han pres relleu en aquests anys de la història diocesana. Sor Maria dels Àngels Ginard, zeladora del Culte Eucarístic, és proclamada beata. Altres segueixen en camí, però és durant aquesta etapa que s'ha donat un impuls definitiu a la seva cau-

sa de canonització. És el cas de Margalida Cativa de Costitx, o don Toni Toniet de Sa Pobla.

El 2 de febrer del 2007, el nom de Mallorca va ser present a tots els racons del món. Miquel Barceló acabava la seva intervenció a la Capella del Santíssim de la Catedral. El Bisbe Jesús Murgui, president de la Fundació Art a la Seu, va ser decisiu perquè el projecte iniciat per Teodor Úbeda arribés a bon port.

El bisbe també ha dedicat esforços al santuari de Lluc, que és part de la identitat de Mallorca com a societat i com a església local. Al Santuari i a la Mare de Déu li dedicà la seva segona Carta Pastoral, amb motiu del 125è aniversari de la Coronació Pontifícia de la Verge de Lluc.

El 2011 va ser un any de celebracions, especialment de la part caritativa de l'Església. Càritas Mallorca complia 50 anys immersa en una crisi econòmica que ha posat a prova la seva professionalitat... i de la qual n'ha sortit airosa. Dia a dia amb els més necessitats, descobrint noves mancances i posant-hi la mà. Tant és així, que el Parlament de les Illes va premiar la seva tasca a favor de la societat amb la concessió de la Medalla d'Honor el 2011. L'any següent, el 2012, era Mallorca Missionera qui complia mig segle de vida.

Missioners, com Ramon Llull, de qui se celebra pròximament el 700 aniversari de la mort. Una celebració que s'ha decidit solemnitzar amb la promulgació d'un Any Ramon Llull i d'un gran congrés a Palma i Barcelona sobre la seva figura.

També va ser l'any de la consolidació de les unitats de Pastoral. Una forma nova d'evangelitzar que suposa unir esforços de diferents comunitats parroquials, i que ja és una realitat a molts indrets de Mallorca. Mons. Murgui va publicar una carta pastoral acompanyada per unes orientacions dirigides a les unitats que han estat pioneres en aquest camp.

«Mons. Murgui era bisbe de Mallorca des de l'any 2004, en què va substituir el difunt Teodor Úbeda»

«Durant nou anys de pontificat s'han engegat projectes ambiciosos com les unitats pastorals, el proper Any Llull i diverses beatificacions»

«Stella Matutina», pintura gòtica restaurada

La mostra es pot visitar fins al 2 de febrer a la catedral de Tarragona

Joan Boronat
Tarragona

La capella de la Immaculada Concepció de la catedral de Tarragona és el magnífic marc que acull l'exposició *Stella Matutina*, composta per un total de vuit obres de pintura gòtica restaurada que es guarden al Museu Diocesà de Tarragona. Ara, per voluntat del propi Museu i del Capítol de la Catedral, les pintures es poden admirar, amb tota la seva bellesa i esplendor, després d'un procés restaurador que ha durat una vintena d'anys. La mostra es podrà visitar fins el 2 de febrer de l'any vinent, de dilluns a dissabte, entre les 10 del matí i les dues de la tarda.

La decisió de mostrar públicament aquest conjunt d'obres respon al suggeriment formulat pel Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya, que celebra el trentè aniversari de la seva creació, entitat que ha tingut un paper molt important en la restauració de moltes obres d'art sacre del Museu Diocesà i de la catedral de Tarragona. Tal com va manifestar Mons. Miquel Barbarà, director del Museu, degà del Capítol de la Catedral i un dels comisaris de l'exposició, en l'acte inaugural que va tenir lloc el dimecres dia 4 de juliol, «organitzar aquesta exposició serveix també per commemorar altres importants esdeveniments»: la coin-

cidència amb el dia del 681è aniversari de la consagració de la catedral (1331), el centenari de la Coronació Canònica de la Mare de Déu del Claustre i l'Any Jubilar de la Fe, promulgat pel sant pare Benet XVI amb motiu del 50è aniversari de l'inici del Concili Ecu-mènic Vaticà II.

Per la seva part, la doctora i comissariada Sofia Mata, conservadora del Museu, entitat que d'aquí a dos anys celebrarà el centenari de la seva erecció, posà en relleu que en aquestes 8 obres, expressió del gòtic pictòric, «hi és representat el Camp de Tarragona, atès que algunes d'elles procedeixen de municipis com ara la Selva del Camp (ermita de Paret Delgada), Alcover, Vallmoll i Vilafortuny, que en ser dipositades a Tarragona es va evitar que fossin destruïdes».

Mostra inèdita

Durant l'acte d'inauguració, que va comptar amb la presència d'autoritats civils, com ara el president de la Diputació, Josep Poblet, i el coordinador

Maria. Hi ha un plafó explicatiu per a cadascuna de les obres, en què s'inclou una fotografia de la peça abans de ser restaurada.

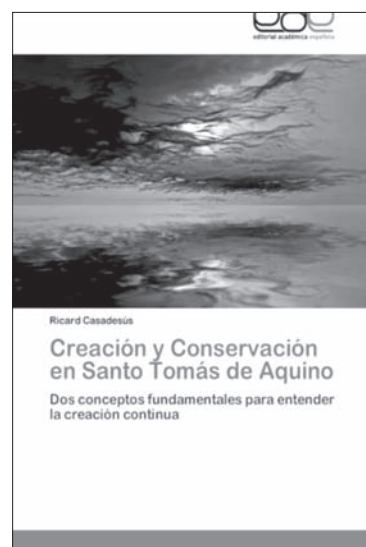
Del conjunt en destaca l'*Anunciació*, una pintura al tremp i pa d'or sobre fusta atribuïda a Jaume Huguet i datada entre els anys 1445 i 1450. També s'exposa el *Retaule dels goigs de la Mare de Déu*, de Joan de Tarragona, a més de dues pintures de Jaume Ferrer i una obra anònima, *Calvari*, que forma part de les portes del reliquiari de Santa Tecla.

En representació de l'arquebisbe Mons. Jaume Pujol, que es trobava de viatge a Polònia, el vicari general de l'arxidiòcesi, Mn. Joaquim Fortuny, va subratllar la importància de la mostra, «expressió d'un temps del qual som hereus i que dona testimoni del diàleg indissociable entre fe i cultura». Unes peces que, tot i no ser inèdites, mai no s'havien exhibit a Tarragona. Per acabar, Mn. Fortuny anuncià que el dia 13 del proper mes de setembre és la data escollida per a la inauguració de la quarta fase de les obres de restauració de la catedral.

territorial de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Jordi Agràs, entre d'altres, hi hagueren intervencions musicals a càrrec de la solista Maria Teresa Martínez, que va interpretar al violí una melodia jueva molt antiga, i un Ave Maria, aquest a càrrec del Cor i Orquestra dels Amics de la Catedral.

El públic pot contemplar les peces exposades, de la col·lecció *Stella Matutina*, a l'entorn de la Mare de Déu, que s'emmarca dins de l'esperit de l'encíclica *Redemptoris Mater* (n.3), un text de Joan Pau II, en què el beat compara la primera estrella del matí amb la Verge

Llibres

La creació, segons sant Tomàs d'Aquino

La manera com sant Tomàs d'Aquino entén la creació i els principis que va avançar per distingir entre la creació i les ciències naturals encara avui són veritables. Aquesta obra mostra com uneix els conceptes *creació* i *conservació* per donar resposta a tota una sèrie de qüestions que tenen el seu origen en l'evolució del món, donant lloc a la idea de la creació contínua.

Ricard Casadesús, *Creación y Conservación en Santo Tomás de Aquino*. Editorial Académica Española, 2012.

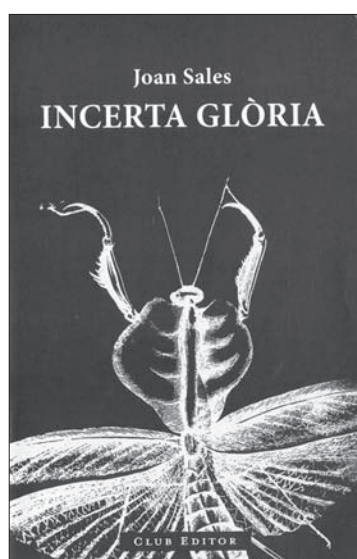
Alegria pertorbadora

Molts han llegit l'*Infern* de Dant, però pocs el seu *Paradís*, que no descriu un no-res immaculat. El paradís dantesco és més divers i violent que el seu infern. I ens fabriquem petits paradisos artificials i tranquil·litzadors... que esdevenen inferns. Aquest llibre és un itinerari a través de la filosofia, la teologia i les arts per apropar-se al que té de terrible i de bonic el paradís.

Fabrice Hadjadj, *El paraíso en la puerta*. Editorial Nuevo Inicio, Col·lecció Areópagos, 2012, 498 pàg.

Obra mestra de Joan Sales

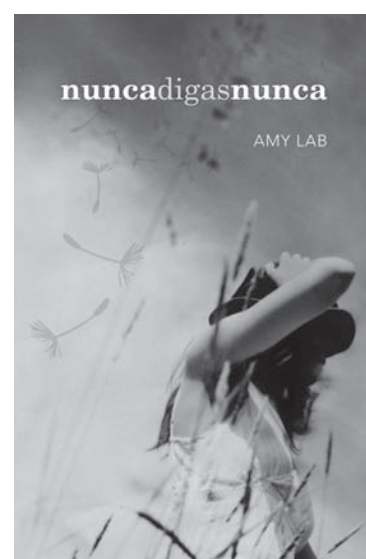
Hi ha novel·les que augmenten el seu poder d'atracció a mesura que passen els anys. Són tan grans que cal distància del temps per veure'n tota la dimensió. És el cas d'*Incerta glòria*, «la novel·la més russa, més fonda i més important que ha eixit mai d'un escriptor català», en paraules d'Enric Sòria.

Joan Sales, *Incerta glòria*. Club Editor, Col·lecció El Club dels novel·listes, 2012, 541 pàg.

Canviar de vida

Jacq afronta l'estiu més transcendental de la seva vida: recuperar-se d'una gran pèrdua, acostumar-se a una nova família, trobar noves amistats i descobrir l'amor. A més, es veurà obligada a fer front a un secret fosc del passat que tots al seu voltant miren d'amagar.

Amy Lab, *Nunca digas nunca*. Editorial Alfaguara, 2012, 423 pàg.

«El patrimoni ens parla de nosaltres»

Daniel Font, gestor de Catalonia Sacra

Carme Munté

Catalonia Sacra, que es va presentar de forma pública el 19 de juliol a Santa Maria del Mar, és un projecte nou per difondre el patrimoni cultural de l'Església. Tot i la seva novetat, cal dir que Catalonia Sacra compta amb un equip gestor amb molts anys d'experiència: l'Albergueria, Centre de Difusió Cultural del bisbat de Vic. Al capdavant hi ha Daniel Font, membre del SICPAS (Secretariat Interdiocesà per a la Conservació i Promoció de l'Art Sagrat), responsable de l'Albergueria i ara gestor de Catalonia Sacra. Per a més informació: www.cataloniasacra.cat

Quins elements aporten novetat al projecte Catalonia Sacra?

El fet d'oferir visites guiades de qualitat al patrimoni cultural de l'Església és una cosa que ja s'ha fet, i es fa, en casos puntuals, molt vinculats a les possibilitats organitzatives de cada edifici. La novetat de Catalonia Sacra és la voluntat d'oferir unes propostes de visita sistematitzades, partint de la catedral i traçant rutes en el si de cada diòcesi, de manera que es facilita la visita a moltes esglésies que no tenen un sistema de visita, i donant sempre la veu pròpia de l'Església a l'hora d'explicar el seu patrimoni.

La difusió del patrimoni cultural religiós encara té molt camí per recórrer a casa nostra?

I tant! El nostre patrimoni cultural és tan ric, tan variat, tan extens, tan carregat de simbologia, d'història, que la seva contemplació no s'acaba mai. El patrimoni ens parla de nosaltres, dels nostres avantpassats, de les seves creences, del camí de la comunitat, però també ens parla dels artistes, dels artesans, dels corrents de pensament que s'encomanaven i evolucionaven... La seva difusió no té fi. També s'està

Agusti Codinach

produint un increment notable de l'estima cap al patrimoni cultural, i de la voluntat de conèixer-lo a fons. És un camp de futur, tant a nivell cultural i econòmic com també d'aprofundiment en la sensibilitat i la dimensió creient dels visitants.

Quines són les «joies» més desconegudes?

El major descobriment que permetrà Catalonia Sacra és el fet de contemplar com una mateixa intenció —un baptisteri, un altar, una verge, un ambó— és capaç de materialitzar-se de maneres tan diferents —del luxe a la pobresa, de la simplicitat a l'ostentació— depenent de l'època, de la zona, de l'entorn de població... Descobrir aquestes adaptacions concretes, tant a nivell arquitectònic com de béns mobles, és una meravella.

Com valorar la tasca de l'Església al llarg dels segles en la conservació del patrimoni?

«Catalonia Sacra és una proposta per connectar-se amb un mateix, fer-se més savi, més obert, més reflexiu, i, per tant, més feliç»

L'Església ha treballat i treballa molt per a la conservació del patrimoni, perquè el patrimoni és una de les eines que té per complir les seves funcions, i les eines sempre s'han de cuidar. La consideració del patrimoni moble i immoble com un valor *per se* és una idea bastant moderna, del tot complementària amb la primera, i l'Església ha estat pione-

ra en aquest camp, amb la creació, per exemple, dels museus diocesans des de finals del segle XIX.

A banda de les rutes, el paper dels guies és molt important per atorgar autèntic sentit a la visita. Rebran una formació específica?

La formació és fonamental. Hem establert un programa de formació pròpia de Catalonia Sacra, amb seu itinerant, oberta a la gent interessada a fer de guia, amb un temari bi-anual aprovat pel SICPAS, que comptarà amb l'assessorament de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Quins requisits ha de complir un bon guia?

Dues de les idees principals de Catalonia Sacra són, en primer lloc, acollir, i en segon lloc, donar raó del patrimoni. El guia ha de fer aquestes funcions: acollir i donar raó. Ha de conèixer les característiques artístiques, constructives i iconogràfiques del nostre patrimoni, però també ha de fer evidents les seves funcions, els sentits originals, i ho ha de fer d'una manera que es faci entenedora i agradable a qui ho visita. Realment, ser un bon guia és una tasca molt difícil.

Cal potenciar més l'art religiós contemporani perquè no sigui només cosa del passat?

En les darreres dècades, a l'hora de construir temples i decorar-los, sovint s'ha optat per un tipus d'intervenció molt funcional i econòmica, en la qual els valors artístics i arquitectònics han quedat en un segon terme. Però també és cert que a vegades ens costa veure l'obra recent com una cosa de valor cultural i artístic; això és un defecte important.

Hi hauria d'haver més relació entre els artistes contemporanis i l'Església?

De ben segur que sí. Manca molt de diàleg entre uns i altres, i manca també, a vegades, la humilitat per ambdues parts de voler entendre les raons de l'altre. Ara, aquestes coses a vegades van a onades; als anys 60 hi hagué una florida d'intervencions artístiques contemporànies als temples, a les quals el sedàs del temps va donant la valoració oportuna. Esperem que el diàleg i la col·laboració s'incrementin de nou; iniciatives tan bones com l'Atri dels Gentils, per exemple, van en aquesta línia.

Davant possibles propostes turístiques com Eurovegas, quina és l'aportació de Catalonia Sacra a un turisme de qualitat?

Hi ha activitats o dinàmiques del món de l'oci que busquen la desconexió amb un mateix, la fugida de la realitat, i moltes d'elles són ben legítimes; però Catalonia Sacra és una proposta per connectar-se amb un mateix, per fer-se més savi, més obert, més reflexiu, i, per tant, sense cap dubte, més feliç.

Presentat el darrer llibre del teòleg Rovira Belloso

Agusti Codinach

Redacció / Barcelona

El darrer llibre del capellà i teòleg Josep M. Rovira Belloso, *Déu fa créixer les persones* (Edicions Saragossa), va ser presentat a la llibreria Claret el 26 de juny, amb la intervenció de Francesc Grané i Francesc Torralba. En la creació d'aquest llibre juga a fons la recerca d'una base segura que mostri el que és la persona humana: malgrat que Déu és infinitament distint dels humans, aquests són criatures seves que poden conèixer, estimar i actuar a imatge i semblança de Déu.

Crítica literària

Jordi Llovet ens delecta amb un tast de literatura universal

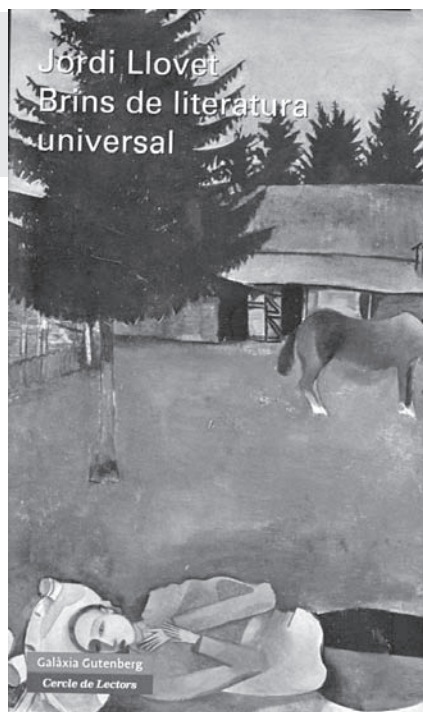
El mes de març d'enguany, l'editorial Galàxia Gutenberg ha fet sortir a la llum *Brins de literatura universal*, una recopilació de cent cinquanta-vuit articles dels sis-cents que el crític literari i traductor Jordi Llovet ha anat publicant setmanalment des del 1996 a la secció d'*El País* que ell mateix va inaugurar, anomenada primerament *Els Vostres Clàssics* i, últimament, *Marginalia*. Nascut a Barcelona l'any 1947, Jordi Llovet va començar a estudiar Medicina, disciplina que més endavant acabaria abandonant per realitzar els estudis de Filosofia i Lletres; el 1975, després d'obtenir el doctorat va esdevenir docent de la Universitat de Barcelona, primer com a professor d'Estètica a la Facultat de Filosofia i Lletres i, més tard, com a professor i catedràtic de Teoria de la Literatura i Crítica Literària al departament de Filologia Catalana de la Facultat de Filologia de la mateixa universitat.

La finalitat d'aquest volum és fer un repàs general de tota la literatura universal, començant, en primer lloc, pel bressol de la cultura occidental, el *Poema de Gilgamesh*, continuant el recorregut al llarg de la història de la literatura fins arribar, finalment, a articles de la més pura actualitat política,

BRINS DE LITERATURA UNIVERSAL
Jordi Llovet
Galàxia Gutenberg, 2012, 440 pàg.

educativa i literària. Llovet considera que Catalunya es troba mancada d'una tradició literària autòctona vigorosa, «sobretot en el terreny de la novel·la, als segles moderns i, en part, als contemporanis, ens mouen a pensar que res no fa més favor a la nostra literatura que conèixer i divulgar —a través de les traduccions, o en llibres que en parlin— els fastos de la literatura d'Occident» (p. 12).

Per aquest motiu, en el pròleg, ja esmenta que aquests articles van ser concebuts per notificar al públic les últimes traduccions al català dels clàssics estrangers que s'anaven produint al nostre país. Tanmateix, l'interès de Llovet no rau únicament en una voluntat de resumir merament la història de la literatura ni d'informar de les novetats literàries en català, sinó que es fonamenta sobre una essencial base didàctica: ell mateix es considera una persona plenament abocada a l'ense-

nyament.

Els articles han estat revisats, refets i estructurats seguint l'ordre cronològic —segons la data de naixement de l'autor corresponent en cada cas—. El llibre

es divideix en cinc seccions temàtiques, la primera de les quals correspon a la literatura d'època arcaica i clàssica; les tres següents tracten les obres pròpies de l'època medieval, moderna i contemporània; finalment, l'última secció concerneix articles de política literària, educativa i cultural. Cada article està proveït per una referència bibliogràfica, per tal que el lector pugui identificar el llibre més fàcilment.

Encara que no sigui una de les finalitats més evidents que el llibre empaïta, hom pot copsar-hi una certa urgència per intentar mantenir els grans valors que al llarg de la història s'han fet inherents al nostre continent. Un exemple il·lustratiu l'encarna la noció d'*auctoritas*, «model, exemple», palesa al llarg de cada un dels articles: aquesta fa referència als grans valors que configuren la tradició intel·lectual occidental i, en part, universal, els quals s'haurien de veure d'alguna manera reflectits en l'educació, element primordial creador de la societat tal com actualment la concebem. És l'humanisme, factor civilitzador per antonomàsia, el que ens fa *humans* i, per tant, el fet de desacreditar la cultura comporta, en definitiva, el desprestigi de l'home en si mateix.

Griselda Oliver i Alabau
Llicenciada en Filologia Clàssica

Crítica cinematogràfica

L'elefant blanc, la fe i el compromís social es donen la mà

ELEFANTE BLANCO
DIRECTOR: Pablo Trapero.
INTÈRPRETS: Jérémie Renier, Martina Gusman, Ricardo Darín.
Drama.
110 minuts.
Espanya, 2012.

Una proposta ben intencionada que manté la tensió narrativa i que proposa un model de compromís creient i social basat en la independència i la reconciliació sostingut sobre un fons de fe. Amb uns personatges de vegades excessivament simplificats i previsibles, deixant alguns caps per lligar en el guió i amb irregularitats en la realització, comparteix moments tensos i vibrants a l'estil de *Ciudad de Dios* (2002), de Fernando Meirelles, amb altres més interiors que busquen aprofundir en les motivacions dels personatges. El resultat és interessant, però manca profunditat expressiva i simbòlica en un relat massa pla on fins i tot el final obert suggeridor no acaba de redimir la manca de tensió dramàtica.

Elefante blanco pren el nom d'un gran hospital sense acabar i abandonat que es converteix en el símbol d'una vila misèria. Es tracta, com indica la de-

dicatòria final, d'un homenatge al pare Carlos Mugica, sacerdot argentí profundament compromès que, vinculat al Moviment de Sacerdots per al Tercer Món, va exercir el seu ministeri a Villa de Retiro, un barri marginal de Buenos Aires, on va morir assassinat el 1974

pressumptament per la Triple A, en un crim que no es va aclarir mai.

La narració es basa en la relació entre dos sacerdots: Julián, valuós com gairebé sempre, Ricardo Darín en el paper del transsumpte del pare Mugica, i Nicolás, poc convincent i fallit Jérémie Renier. Julián recull Nicolás, ferit i destrossat interiorment, després que aquest sobrevisqui a una matança de camperols a la selva amazònica. Malalt greu, Julián veu en el seu amic i deixeble Nicolás el successor per a la seva obra en una parròquia i un barri, Villa 31, marcat per la violència i la pobresa. Allà col·labora com assistent social Luciana, interpretada suggeridorament per Martina Gusman, malgrat que en un paper que deixa el seu personatge en un terreny sempre secundari.

La descripció de la vida dels capellans a les viles misèria és molt interessant. La seva missió d'acompanyar i estar presents en la vida ordinària d'una situació de pobresa intensa des de l'eucaristia i

la pregària en molts moments exigeix la recerca de diferents sortides.

La fidelitat al missatge del pare Mugica es concentra en una màxima mostrada en diferents ocasions: «Senyor, vull morir per ells, ajuda'm a viure per a ells. Senyor, vull estar amb ells en el moment de la llum.» Aquest to marca la figura de Julián com un *alter* Mugica. D'aquí el seu to conciliador i sempre atent al sofriment dels més pobres.

En la meua opinió hauria estat més profund i veraç emprendre una presentació directa de la vida del pare Mugica, sense recórrer a una còpia de ficció. L'experiència de pel·lícules com *Romero* (1989), de John Duigan, o la més recent *Popieluszko. La libertad está en nosotros*, de Rafal Wiczynski, mostra que el caràcter biogràfic permet guanyar en autenticitat dramàtica. Algunes pel·lícules recents com *Disparando a perros*, *De dioses y hombres* o *Cartas al padre Jacob* ho han aconseguit. Altres ho han apuntat sense acabar-ho d'encertar, com *Las manos*, d'Alejandro Doria, o la mateixa *Elefante blanco*.

Amb tot és una pel·lícula interessant des del punt de vista del cinema espiritual recent. No deixa de ser sorprenent i destacable que en aquests moments es presenti un sacerdot com a model d'ètica, la qual cosa s'ha d'agrair. Probablement perquè Pablo Trapero, el director, fa cinema, i bon cinema, des d'Amèrica Llatina.

Peio Sánchez
Director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona

JULIOL ÉS EL MES CONSAGRAT A LA PRECIOSÍSSIMA SANG

INTERNET

- **DIÒCESI DE TÀNGER.**— L'Església catòlica de Tànger ja és a la xarxa: **www.diocesistanger.org**. La pàgina està disponible en espanyol i francès i ofereix agenda, litúrgia de la Paraula, cartes pastorals de Mons. Santiago Agrelo, notícies i projectes socials.

ALTRES BISBATS

- **XIII CICLE DE MÚSICA ALS CASTELLS.**— El **dissabte 9 d'agost**, a les 22.00, concert de Black & White Spirituals al castell d'Eivissa. Més informació: tel. 973 402 045, www.castellscatalunya.com.
- **GOAC.**— El **cap de setmana 15 i 16 de setembre**, a Madrid, trobada d'aprofundiment de la GOAC. Més informació: tel. 915 276 661, depastra@gmail.com.
- **MISSIONS.**— Del **dilluns 17 de setembre al dissabte 15 de desembre**, a Madrid, XXII curs intensiu de formació missionera. Més informació: tel. 917 250 030.
- **GITANOS.**— El **cap de setmana del 21 al 23 de setembre**, a Pozuelo de Alarcón, XXVII Jornades Nacionals de Pastoral Gitana sobre *Los gitanos y la nueva evangelización*. Més informació: tel. 913 520 968.

BARCELONA

- **CAIXAFORUM.**— El **dimarts 7 d'agost**, a les 19.00, cicle «Arquitectura i cinema» amb la pel·lícula *El edificio Yacobián*; el **dimecres 8**, a les 17.00, cinema solidari en família amb el film *Nocturna*; a les 20.00 i 22.00, flamenc amb Paula Domínguez; a les 21.00, música electrònica; el **dijous 9**, a les 19.00, cicle de cinema «8 països, 8 històries» amb la projecció de *El vuelco del cangrejo* (Colòmbia). Més informació: av. Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, www.laCaixa.es/ObraSocial.
- **FESTA DE L'ASSUMPTA.**— La basílica de la Puríssima Concepció (c/ Aragó, 299 – Barcelona) celebra l'Assumpció de Maria, la seva segona festa major: el **dimarts 14 d'agost** és col·locada al temple la imatge de la talla de la Mare de Déu Dormida en un artístic lilit, bellament adornat; a les 17.30, celebració comunitària de la Penitència; a les 19.00, primeres vespres solemnes; el **dimecres 15**, a les 11.30, eucaristia concelebrada predicada per Mn. Joan Bladé, vicari; a les 19.00, vespres so-

lemnes cantades; processó pel claustre portat la imatge de la Mare de Déu Dormida, amb la participació especial de les religioses assistents a l'acte.

GIRONA

- **SANT LLORENÇ.**— El **divendres 10 d'agost**, festa de Sant Llorenç a la parròquia de Sous: a les 11.00, visita guiada al monestir, missa solemne cantada en gregorià, veneració de la relíquia i cant dels goigs; a les 13.00, concert del grup Calidae al santuari de la Mare de Déu del Mont.
- **ROSES.**— El **diumenge 12 d'agost**, a les 19.00, missa internacional de Roses a la plaça de l'Església. Presideix el bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

- **FESTIVITAT DE SANT LLORENÇ.**— El **divendres 10 d'agost**, a les 12.00, eucaristia de festa major presidida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, i animada litúrgicament per la coral parroquial de Sant Llorenç. Serà a la catedral de Sant Feliu.

TARRAGONA

- **XXXII CICLE «ELS ORGUES DE CATALUNYA».**— El **dimarts 7 d'agost**, a les 22.00, amb Daniel Parache, a l'església de Sant Pere Apòstol de Torredembarra; el **dissabte 11**, a les 21.00, amb Modest Moreno a l'església de Sant Pere Apòstol de Montbrió del Camp, i amb Juan de la Rubia a la parròquia de Sant Miquel de Torroja del Priorat. Organitza: Associació Catalana de l'Orgue.
- **SANT MAGÍ.**— El **dijous 9 d'agost**, a les 19.00, comença la novena en honor de sant Magí; després, concert

amb la Coral Sant Magí. Lloc: ermita de Sant Magí del Portal del Carro de Tarragona.

- **BRUFAGANYA.**— El **dissabte 11 d'agost**, a les 21.30, concert de Mezzos al santuari de Sant Magí de la Brufaganya (parròquia de Rocamora).
- **SANTES CREUS.**— El **dissabte 11 d'agost**, a les 22.00, concert amb The Gospel Wings al reial monestir de Santes Creus. Més informació: tel. 977 871 247.

URGELL

- **RETAULE DE SANT ERMENGOL.**— Del **diumenge 5 d'agost al dissabte 25**, a les 22.00, representació d'aquest espectacle medieval al claustre de la catedral d'Urgell.

VIC

- **COVA DE SANT IGNASI.**— Exercicis espirituals del **dissabte 25 d'agost**

al divendres 31, dirigits per Josep Iriberrí, s.j. (amb l'ajuda de l'Enneagrama). Més informació: tel. 938 720 422, covae@covamanresa.cat, www.covamanresa.cat.

- **MUSEU EPISCOPAL DE VIC.**— **Tots els dissabtes i diumenges**, a les 12.00, visita comentada *Recorregut medieval*. Pl. Bisbe Oliba, 3 – Vic, tel. 938 869 360.

SANTUARI DE MONTSERRAT

- **II FESTIVAL INTERNACIONAL D'ORGUE DE MONTSERRAT.**— El **dissabte 11 d'agost**, a les 21.00, concert del titular de la catedral de Saint Paul de Londres Simon Johnson.

■ PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè els presos siguin tractats amb justícia i amb respecte
- Perquè els joves proclamin i donin testimoni de l'Evangeli

Anuncis per paraules

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, postals, rellotges, quadres de pintura, joies i tota classe d'objectes i mobles antics. Passo a domicili. Tel. 933 578 394.

LLAR D'ANCIANS Prudenci Miralles, petita **gran** residència. Petita (hi ha lloc per a 16 persones), **gran** (els residents la fan gran). Places disponibles, ambient familiar. Tel. 932 681 867.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

DESCOBREIX premsa cristiana, ens comunica, ens uneix, ens enforteix.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona. També podeu fer un ingrés o transferència al número de compte de "la Caixa": 2100 3013 20 2200391741

NOMBRE DE SETMANES x 15 € IMPORT TOTAL

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ C. P.
TELÈFON DNI/CIF

Preu per setmana 15 euros (IVA Inclòs)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

BERNABÉ DALMAU, 50 ANYS DE MONJO DE MONTSERRAT

«L'aggiornamento és consubstancial al monaquisme benedictí»

Carme Munté

El dissabte 4 d'agost el P. Bernabé Dalmau celebra el jubileu monàstic: 50 anys de la professió a Montserrat. Nascut a Igualada, el P. Bernabé Dalmau ha dedicat bona part de la seva activitat monàstica a l'àmbit de les publicacions, l'ensenyament i la pastoral. Des del 1986 és director de *Documents d'Església* i ha publicat diversos opuscles de divulgació religiosa, especialment en el camp litúrgic. Autor d'*Al capvespre et jutjaran en l'amor. Confessions* i d'*Envellir amb dignitat*, és a punt de presentar *Cercar Déu a Montserrat*, que presenta el monestir en els aspectes d'història, edificis i espiritualitat.

Amb motiu dels 50 anys de professió monàstica, quins records li vénen a la memòria?

Em vénen a la memòria els records de gairebé tota una vida: els canvis produïts en el nostre món, les vicissituds de l'Església, l'evolució de la comunitat de Montserrat, el meu intent de resposta a la crida de Déu.

Dos mesos després de la professió, començava el Concili Vaticà II. Com va viure aquell moment històric des de Montserrat?

El vaig viure amb la mateixa il·lusió i esperança amb què visc el moment present de la història de l'Església. A Montserrat, aquells anys del Vaticà II van coincidir amb els meus estudis de teologia, de tal manera que la vivència fou «en temps real», i no sabia dir si la teologia m'ajudava a entendre el Concili o si el Concili em feia comprendre la teologia. En sento un record agraït, del Vaticà II, com el sento d'haver par-

ticipat en la recepció que a casa nostra en féu la pastoral *Arrels cristianes de Catalunya* i el Concili Tarraconense de 1995. Mai, però, no he estat un nostàlgic de res, ni ho sóc ara.

Com ha estat el seu particular aggiornamento pel que fa a la vocació benedictina?

La tradició benedictina té la sort de comptar amb catorze segles de rotatge en què s'ha encarnat en totes les formes possibles. Per tant, l'*aggiornamento* m'atreviria a dir que és consubstancial al monaquisme benedictí.

La Regla emmarca una espiritualitat. L'abat —ja n'he conegut cinc— actualitza aquesta espiritualitat en el dia a dia de la recerca comunitària de la voluntat de Déu.

Després de 50 anys, per què continua valent la pena aquesta opció de seguiment radical de Jesús?

Perquè, com diu la Carta als Hebreus, «Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles» i totes les realitats humanes, per valuoses que siguin —i ho són molt—, són relatives.

Pensant-ho millor

Carles Soler i Perdigó,
Bisbe emèrit de Girona

Aportar esperança i alegria

Jesús, en iniciar el seu ministeri públic, és reconegut com el fuster de Natzalet. Com el fill de Maria, com parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó. Eren prou coneguts els seus parents i parentes. Era ben bé, ben realment un del poble. Home veritable, de nissaga ben coneguda: dels descendents de David, el rei profeta. El Verb etern de Déu s'ha fet carn, s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres. Creiem en l'Encarnació del Fill de Déu.

A aquest Jesús de Natzalet, fill de Maria, de la nissaga de David, nosaltres, els cristians, el confessem, el reconeixem Fill etern de Déu, Déu veritable, el Sant de Déu.

La professió i el testimoniatge de la nostra fe cristiana no ens aparta del món. Ben al contrari, ens fa solidaris de les joies i esperances, les tristesses i les angoixes dels homes i dones del nostre temps. Hem de ser reconeguts, identificats. Han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells. Ho va anunciar el profeta Ezequiel. Ser cristià no pertany a l'àmbit de la vida privada de cada persona. Som testimonis del Crist.

Hem de ser reconeguts per la honradesa en tots els nostres afers, per la senzillesa i naturalitat del nostre tracte, per la bondat, la llibertat i la justícia en les nostres actuacions, imitant el bon Mestre i Senyor Jesucrist, que passà per aquest món fent el bé. La presència dels cristians en la societat ha d'aportar sempre, especialment en els temps difícils, esperança i alegria. Sabem en qui hem cregut. Sabem que el Totpoderós ens estima i ens ha promès un goig etern.

No ens val l'excusa que som febles. Ben cert que en som. Prou que ho experimentem en nosaltres mateixos cada dia, encara que tendim a dissimular-nos-ho i ho subratllem en els altres. Sant Pau ens ha transmès la resposta que ell va rebre de Déu, quan es lamentava de les seves febleses, «En tens prou amb la meua gràcia». Per això afegeix l'apòstol: «M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble, és quan sóc realment fort.»

D'alguna manera tots tenim la pretensió de ser providència de nosaltres mateixos i dels nostres familiars, més que fiar-nos de la Providència de Déu, que alimenta els ocells del Cel i vesteix els lliris del camp. No hi cap pòlissa indefectiblement segura. Creure i confiar plenament en l'amor provident del Pare del Cel, del Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist és garantia segura d'esperança i de pau en els moments de deserció, de fracàs, de gran sofriment.

Rauxa

Edith Stein

El dia 9 d'agost farà setanta anys exactes de la mort a Auschwitz de la santa carmelita Edith Stein. La vida d'aquesta màrtir del segle XX va ser complexa, rica i profunda i és un model de fe i d'integritat per als cristians d'avui. La seva evolució religiosa per si mateixa és fascinant, perquè nascuda en una família jueva es va fer agnòstica per finalment convertir-se al cristianisme i entrar al Carmel. Dotada d'una intel·ligència excepcional, va ser una filòsofa que va tractar de conciliar el pensament cristià amb la filosofia alemanya contemporània. Davant l'ascens del nazisme i les atrocitats que perpetrava, va ser de les primeres cristianes a denunciar-ho adreçant-se directament al Papa i demanant-li

que condemnés el règim totalitari. Finalment, i encara que l'orde l'havia enviada fora d'Alemanya a causa dels nazis, va morir assassinada a la cambra de gas. Edith Stein és una santa a la qual els cristians contemporanis ens podem sentir especialment propers: va viure en una època d'inestabilitat i d'incertesa; va créixer en un entorn no cristià i en un ambient intel·lectual indifereent cap al fet religiós; moguda per una set de transcendència que el món acadèmic no satisfia, va seguir un camí de recerca interior fins a trobar Crist. Edith Stein, amb la seva fe a contracorrent, vigorosa malgrat les circumstàncies, ens crida a no tenir por i a confiar del tot en Déu.

Eduard Brufau